

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

Do użytku służbowego

Egz. Nr 2

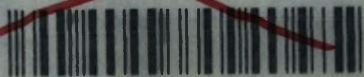
Ppłk dr inż. Sławomir BARTOSIEWICZ

**PODSTAWY ORGANIZACJI DZIAŁAŃ LOGISTYCZNYCH
W ZABEZPIECZENIU TECHNICZNYM TECHNIKI
NAZIEMNEJ SIŁ POWIETRZNYCH W ASPEKCIE
DOSTOSOWANIA DO POTRZEB NATO**

(Studium logistyczne)

~~Biblioteka Główna
Akademii Obrony Narodowej~~

~~S/3845~~

05-003845-002-0

WARSZAWA

68882

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ
WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OBRONY POWIETRZNEJ
KATEDRA LOGISTYKI WŁOP

Do użytku służbowego

2

Pplk dr inż. Sławomir BARTOSIEWICZ

**PODSTAWY ORGANIZACJI DZIAŁAŃ LOGISTYCZNYCH
W ZABEZPIECZENIU TECHNICZNYM TECHNIKI NAZIEMNEJ
SIŁ POWIETRZNYCH W ASPEKCIE DOSTOSOWANIA DO POTRZEB
NATO**

(Studium logistyczne)

Praca zbiorowa

WARSZAWA

1998

Niemieć

SPIS TREŚCI

WSTĘP	3
1. SYSTEM LOGISTYCZNY W SIŁACH POWIETRZNYCH. PERSPEKTYWY ORAZ KONCEPCJE ORGANIZACJI I WYKORZYSTANIA POTENCJAŁU LOGISTYCZNEGO STOSOWNIE DO ZMIAN ORGANIZACYJNO – STRUKTURALNYCH	12
2. ZADANIA, ORGANIZACJA ORAZ BILANS MOŻLIWOŚCI I POTRZEB OBSŁUGOWO-NAPRAWCZYCH SYSTEMU ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO TECHNIKI NAZIEMNEJ ORAZ ZAOPATRYWANIE W PIONIE TECHNIKI NAZIEMNEJ LOGISTYKI SIŁ POWIETRZNYCH	18
3. KONCEPCJA ORGANIZACJI ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO TECHNIKI NAZIEMNEJ SIŁ POWIETRZNYCH DZIAŁAJĄCYCH W RAMACH POŁĄCZONYCH WIELONARODOWYCH SIŁ POWIETRZNYCH NATO	54
4. UOGÓLNIENIA I WNIOSKI	61
ZAKOŃCZENIE	64
LITERATURA	65
ZAŁĄCZNIKI	66-79

WSTĘP

Od 1989 roku, w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, w tym w Siłach Powietrznych (SP), trwa nieustanna transformacja, nazywana też „restrukturyzacją”. Proces ten przebiega jednocześnie ze stopniową redukcją wielkości SP, a także z dążeniem do ich zmian jakościowych. Transformacja ta miała i ma na celu wypełnianie zobowiązań Polski w zakresie limitowania ilościowego posiadanych SP, jak i ich przybliżenie sprzętowe, organizacyjno - strukturalne oraz jakościowe do standardów i wymogów Paktu Północnoatlantyckiego (NATO).

Realizacja tego zamiaru wymagała i wymaga wieloetapowej, intensywnej pracy koncepcyjno-organizacyjnej.

Rozpatrując dotychczasowe prace koncepcyjno-organizacyjne związane z restrukturyzacją logistyki SP można stwierdzić, iż w ich tworzeniu generalnie kierowano się zasadą podejścia systemowego, ze wszystkimi tego konsekwencjami dla rozpatrywanego problemu.

Jedną z istotniejszych dziedzin logistyki SP podlegającą transformacji jest system zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP.

W ostatnim okresie za jeden z problemów wymagających opracowania uznano problem dotyczący perspektywicznego zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP w odniesieniu do koncepcji struktury organizacyjnej SP do roku 2015 (załącznik nr 4 i nr 7).

Wraz z pojawieniem się tego problemu uwidoczniła się potrzeba przeprowadzenia badań, opracowania i uzyskania odpowiedzi na pytanie: jaki będzie potrzebny potencjał obsługowo-naprawczy techniki naziemnej SP w strukturach roku 2015 oraz jakie będą sposoby wykorzystania zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej w działalności SP?

Doktryna obronna naszego Państwa zakłada w przypadku ewentualnej agresji przeciwnika, walkę obronną w jego granicach. W konflikcie wielka rola przypadnie

SP. Wobec tego SP, według założeń doktrynalnych, muszą utrzymywać najwyższy stopień gotowości bojowej. Bowiern posiadając w swoim składzie lotnictwo, są rodzajem wojsk, który może spełnić wymagania dotyczące szybkiego przegrupowania sił i wejścia do walki na dowolnie zagrożonym kierunku. Lotnictwo może także działać sposobem „wahadłowym”, wykorzystując swoją mobilność i możliwości bojowe.

SP dążąc do maksymalnego wykorzystania właśnie tych właściwości oraz w skutek zmniejszenia się liczby samolotów i możliwości ekonomicznych państwa, powstała koncepcja tworzenia nowych struktur SP i określenia potrzebnego do realizacji zadań zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP.

W związku z tym, że w SP system zabezpieczenia technicznego, w tym techniki naziemnej powinien być przystosowany do wykonywania zadań w nowych uwarunkowaniach, bez potrzeby dokonywania ciągłych dogłębnych zmian funkcjonalno - organizacyjnych, powstają pytania na które dziś nie ma jednoznacznych odpowiedzi, a mianowicie:

- Jakim potencjałem obsługowo-naprawczym ma dysponować zabezpieczenie techniki naziemnej SP po restrukturyzacji w systemie logistycznym SZ RP?
- Jak wpływają nowe zasady wykorzystania SP oraz wstąpienie Sił Zbrojnych (SZ) RP do NATO na funkcjonowanie zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP?
- Jaka kształtuje się korelacja między ograniczeniem potencjału wykonawczego zabezpieczenia technicznego SP, a możliwością realizacji przez niego zadań obsługowo-naprawczych w warunkach wojennych?

Próba odpowiedzi na te pytania związana jest z wszechstronnym zbadaniem zarówno potrzeb obsługowo-naprawczych sprzętu techniki naziemnej SP, jak i możliwości realizacji zadań zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej wynikających z właściwości rozmieszczonego w ogniach systemu logistycznego SP. Aktualność problemu wyraża się tym, że brak jest kompleksowych prac badawczych dotyczących funkcjonowania zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej po restrukturyzacji SP, uwzględniających uwarunkowania wojenne i wynikających z przynależności SZ RP do NATO.

Stąd wyłania się problem naukowy w formie pytań - jaki powinien być potencjał wykonawczy zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP i jak należy go zorganizować, aby spełniał wymagania wynikające z aktualnych potrzeb i uwarunkowań oraz zapewnił ciągłą realizację zadań zabezpieczenia technicznego w warunkach pokoju i wojny i był dostosowany do współpracy z NATO oraz jak powinien być zorganizowane zabezpieczenie techniczne techniki naziemnej SP?. Uzyskanie odpowiedzi na powyższe pytania byłoby możliwe dopiero po przeprowadzeniu wielowariantowej symulacji komputerowej. Wówczas na podstawie uzyskanych wyników możliwe stałoby się określenie kierunków racjonalizacji istniejącego zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP, uwzględniające jego funkcjonowanie w warunkach pokoju i wojny i wynikające z przynależności SZ RP do NATO.

Uznając ważność i aktualność wyżej wymienionych pytań stwierdziłem, że problem nie jest zbadany, wymaga rozwiązania i jest często przedmiotem dyskusji specjalistów oraz uznawany jako ważny z teoretycznego i praktycznego punktu widzenia. Ważność problemu i konieczność jego rozwiązania wynika z faktu, że dysponowanie efektywnym potencjałem wykonawczym realizującym procesy zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej, zapewni sprawne, ciągłe działanie systemu operacyjnego SP.

Stwierdziłem wcześniej iż problem posiada charakter teoretyczno-praktyczny. Jego podjęcie wynikało z aktualnych potrzeb Sił Zbrojnych, w tym SP.

Pragnę również zaznaczyć, iż podejmowany w opracowaniu problem naukowy, jest problemem otwartym, wymagającym systematycznego ponawiania badań.

Otwartość spowodowana jest ciągłym rozwojem obiektów przedmiotu badań. Jego zmienność i zmienność warunków istnienia oraz osiągnięty poziom i czas prognozowania (2015 rok) wpływa na aktualność rozpatrywanego problemu, który po pewnym czasie może być uznawany za niezadowalający lub nie w pełni aktualny.

Opisując problem według kryterium stopnia trudności rozwiązania, stwierdziłem występowanie podczas badań następujących trudności badawczych:

- krótki czas przeznaczony do opracowania problemu;
- dużą złożoność i zmienność przedmiotu badań;

Problem jako pytanie określił jakość oraz obszar ujawnionej niewiedzy.

Celem badań zaś było znalezienie odpowiedzi na pytania zawarte w problemie.

Celem opracowania było, na podstawie wcześniej ustalonych celów, funkcji, zadań i innych struktur systemu logistycznego SP, określenie koncepcji struktur organizacyjnych podsystemu zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej i sposobów wykorzystania.

W ramach trwającej restrukturyzacji systemu logistycznego SP ogranicza się wielkość potencjału wykonawczego do niezbędnego minimum. W przypadku wojny takie postępowanie może spowodować zakłócenia w przywracaniu utraconej sprawności technicznej sprzętu techniki naziemnej a nawet wyeliminowanie już w pierwszej fazie wojny naszych SP. Mam tu na myśli nie fizyczne niszczenie środków ogniowych SP, lecz ograniczenie możliwości ich wykorzystania na skutek zakłóceń utrzymania sprzętu w gotowości technicznej niezbędnej do jego funkcjonowania.

Powstał problem wielkości potencjału wykonawczego realizującego procesy zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej, rozmieszczonego w określonych strukturach wykonawczych SP.

W pierwszej fazie wojny należy uwzględnić sytuację, że potencjał wykonawczy będzie wykorzystywany zarówno do prowadzenia rozpoznania technicznego, ewakuacji i przywracania utraconej sprawności technicznej przez sprzęt techniczny.

Oprócz tego z chwilą wejścia do NATO powinniśmy mieć potencjał wykonawczy przystosowany do wykonywania zadań zarówno na obszarze kraju jak i poza nim.

Stąd wynika, że należy dostosować zarówno potencjał jak i strukturę funkcjonalno - organizacyjną zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP do specyficznych warunków wojennych i działań w ramach NATO.

Rozwiązanie problemu umożliwi wskazanie kierunków dostosowania istniejącego zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP między innymi do warunków ekstremalnych, jakimi jest wojna oraz do realizacji zadań wynikających z współpracy z NATO.

Natomiast **przedmiotem badań** był proces zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej (lądowej) SP. Proces ten nie będący formalnie materialnym, wyrażał podobnie jak wszelkie działania:

- stan zachowania, zmiany oraz relacje zachodzące pomiędzy elementami (obiektami). Obiektami (elementami) w badaniach były:
- system operacyjny Obrony Powietrznej w tym SP;
- siły i środki przeznaczone do realizacji zadań zabezpieczenia logistycznego (potencjał logistyczny - głównie wykonawczy realizujący procesy zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej);
- zużycie części zamiennych i materiałów technicznych.

Wysiłek poznawczy w badaniach skoncentrowałem na założonym przedmiocie badań jako zbiorze obiektów materialnych oraz na przejawianiu się ich właściwości występujących między nimi oraz przeobrażeniami jakie w nich zachodzą w czasie działań bojowych lub w procesie szkolenia w okresie „P”.

W opracowaniu dokonałem ogólnej oceny charakterystyki przedmiotu badań, przyjmując za kryteria jego zasadniczą właściwość - złożoność.

Ogólny przedmiot badań rozpatrywałem jako zorganizowane działanie przebiegające w określonych warunkach - kryteriach (czasu, przestrzeni, miejsca, ilości i jakości - asortymentu).

Pierwszy etap badań obejmował określenie i sprecyzowanie problemu naukowego, wyznaczenie celu i przedmiotu badań. Po jego realizacji przystąpiłem do realizacji drugiego etapu obejmującego wysunięcie wstępnej hipotezy roboczej.

Sformułowanie **wstępnej hipotezy roboczej** nastąpiło na podstawie dotychczas posiadanej wiedzy oraz w sposób intuicyjny.

Wstępne hipotetyczne przypuszczenie, iż zasady na jakich oparto konstrukcje i funkcjonowanie zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP nie zawsze uwzględniały teoretyczne podstawy budowy systemów.

Na tym etapie wiedzy o problemie naukowym wysunięta hipoteza nie posiadała uzasadnienia naukowego. Tak więc była ona wstępnym przypuszczeniem opartym na faktach, które zrodziły problem naukowy. Pomimo tego wstępna hipoteza robocza

odegrała duże znaczenie w procesie badawczym, ponieważ określiła kierunki i wskazała elementy, na które należy zwrócić uwagę w toku dalszych badań.

Po wysunięciu wstępnej hipotezy roboczej realizowałem kolejny etap badań obejmujący studiowanie literatury dotyczącej problemu naukowego. W tym etapie, po uzyskaniu niezbędnej wiedzy, poddałem sprawdzianom wstępną hipotezę roboczą. W końcowej części tego etapu zdobyty zasób wiedzy oraz wyniki prób i sprawdzianów pozwoliły zmodyfikować wstępną hipotezę roboczą oraz przekształcić ją w dwie hipotezy robocze, o następującej treści:

Przewiduję, że konieczna będzie poprawa efektywności wykorzystania sił i środków przeznaczonych do realizacji procesów zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP.

Następstwami logicznymi tej hipotezy były przypuszczenia, że:

- obecne struktury organizacyjne służb logistycznych SP nie zapewniają efektywnego wykorzystania potencjału wykonawczego;
- w niektórych przypadkach organa wykonawcze bezpośrednio realizujące proces zabezpieczenia technicznego (rozpoznanie techniczne i ewakuację techniczną) posiadają zbyt małe możliwości wykonawcze;
- większość organów wykonawczych nie posiada pojazdów umożliwiających prowadzenie rozpoznania technicznego i ewakuacji uszkodzonego sprzętu technicznego.

Kolejna hipoteza zakłada, że poprawę efektywności zabezpieczenia logistycznego można osiągnąć przez utworzenie odpowiednio dopasowanego do prognozowanego zakresu potrzeb układu zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej.

Następstwem logicznym tej hipotezy było przewidywanie, że:

- zabezpieczenie techniczne zbudowane zgodnie z opisem systemowym, z minimalną liczbą poziomów (kierowania i wykonawczych), dopasowanym składem, strukturą oraz potencjałem zwiększy jego efektywność i przez to efektywność całego systemu logistycznego SP.

Tak zmodyfikowane wstępne hipotezy robocze, przekształcone w hipotezy robocze charakteryzowały się większym stopniem uzasadnienia. Wysunięte hipotezy

robocze spełniały warunek dobrego uzasadnienia na podstawie aktualnego stanu wiedzy o problemie oraz sprawdzalności za pomocą właściwych metod badawczych.

Po wysunięciu i sformułowaniu hipotez roboczych określiłem metody ich uzasadnienia i sprawdzania. Następnie drogą dedukcji wysunąłem z hipotez roboczych ich następstwa logiczne.

Kolejnymi czynnościami realizowanymi w ramach opracowania materiału było zorganizowanie i prowadzenie badań właściwych w celu sprawdzenia hipotez. Po zakończeniu badań zasadniczych i szczegółowym opracowaniu ich wyników przystąpiłem do sprawdzenia hipotez roboczych. Nastąpiło to na drodze konfrontacji nowych faktów uzyskanych w toku badań właściwych nad hipotezami roboczymi oraz ustaleniu, które są prawdziwe, fałszywe lub prawdopodobne.

Literatura przedmiotu badań obejmowała wszelkie dostępne źródła informacji wytworzone przez środowiska naukowe i pozanaukowe. Poprzez studiowanie literatury poznałem, określiłem i usystematyzowałem stan wiedzy i niewiedzy o przedmiocie badań. Ponadto otrzymałem informacje umożliwiające zmodyfikowanie wstępnej hipotezy roboczej i przekształcenie jej w hipotezę roboczą. Badaniami objąłem opublikowaną literaturę przedmiotu badań. Typowymi metodami stosowanymi dla badań teoretycznych podczas studiowania literatury była analiza i synteza logiczna. Podstawowymi materiałami podczas studiowania literatury przedmiotu badań były opracowania Akademii Obrony Narodowej, Wojskowej Akademii Technicznej i innych ośrodków naukowych oraz dokumentów normatywnych Sztabu Generalnego WP - szczególnie Sztabu Logistyki SZ RP i SP.

Konsultacje robocze z praktykami - oficerami służb technicznych logistyki SP i korpusów OP wielokrotnie potwierdzały moje przypuszczenia. Duże doświadczenie opiniodawców i osobisty ich udział w wielu zagranicznych spotkaniach (konsultacjach) organizowanych w ramach współpracy z NATO - „Partnerstwo dla pokoju”, często korygował moje dotychczasowe teoretyczne wiadomości oraz umożliwiał poznanie funkcjonujących w siłach powietrznych (SP) państw zachodnich, systemów logistycznych oraz ich elementów składowych, w tym głównie zabezpieczenia technicznego .

Do rozwiązywania problemu badawczego wykorzystałem następujące metody badawcze:

1) metody - sposoby podejścia: podejście systemowe wzbogacone podejściem funkcjonalnym i strukturalnym oraz wybrane metody matematyczne.

2) metody - sposoby działania:

a) empiryczne: obserwację naukową oraz metody badań i sądów (opinii);

b) teoretyczne: analizę krytyczną literatury, abstrahowania, uogólniania, porównania, analityczno - statystyczne.

Wielostronne zewnętrzne i wewnętrzne uwarunkowania oraz istniejące zależności problemu i przedmiotu badań oraz krótki czas przeznaczony do prowadzenia badań, spowodowały, że często wnioski wyciągane były na podstawie intuicji i doświadczeniu osób oceniających i przeprowadzających badania, bez zastosowania do oceny narzędzi wspomagających oraz naukowego zweryfikowania.

Ze względu na swoją specyfikę układ zabezpieczenia technicznego a w nim szczególnie stan sił i środków organów wykonawczych traktowałem jako system dynamiczny, czyli system rzeczy, w którym szczególne istotne są związki funkcjonalne i oddziaływania między elementami.

Cechą szczególną dobrze zorganizowanych systemów jest oszczędność w zużyciu materiału, energii i czasu na realizację ich funkcji.

Racjonalna oszczędność znajduje wyraz zarówno w procesie budowy systemu jak i w jego funkcjonowaniu. Podział środków dokonywany jest racjonalnie, stosownie do potrzeb i ważności poszczególnych funkcji.

Stąd też jako jedną z cech systemów można wyróżnić ich ekonomiczność. Przyjmując zasadę ekonomiczności względem przydzielonych środków finansowych, siły zbrojne w czasie pokoju wydatkują je w sposób najbardziej racjonalny w celu przygotowanie się do wojny, natomiast już w jej trakcie rachunek „czysto” finansowy przestaje mieć rację bytu. W czasie wojny zasada ekonomiczności może być rozpatrywana jedynie w aspekcie „koszt - efekt” realizacji postawionego zadania bojowego. Czasami musi wystąpić „rozzutność” ekonomiczna dla zrealizowania celu nadrzędnego jakim jest wykonanie zadania.

Z przeprowadzonych rozważań można wyciągnąć następujące wnioski ogólne:

- brak dostatecznie pewnych danych potrzebnych do ścisłego planowania i oceny przyszłości systemu dynamicznego nie jest jakąś przejściową trudnością, lecz sytuacją normalną i nieuniknioną;
- poszerzenie i pogłębienie wiedzy o tym, co mogło się zdarzyć w systemie lub w jego podsystemach w przeszłości (a nawet elementach podsystemu), ułatwia przewidywanie tego, co się może zdarzyć w przyszłości. Warto więc wykorzystać tę zasadę przy działaniach praktycznych związanych z prognozowaniem;
- nie ma na ogół możliwości dociekania, co się zdarzy w systemie w dalszej przyszłości, natomiast celowe jest badanie i określenie różnych scenariuszy tego, co może się wydarzyć.

Jako metody - sposoby działania na etapie empirycznym (opisu), w czasie badania otoczenia działalności systemu logistycznego SP, analizy elementów wykonawczych logistyki SP oraz syntezy docelowego systemu Obrony Powietrznej RP oraz ustalenia propozycji założeń metodycznych i merytorycznych stosowałem powyżej omówioną analizę systemową. Proces analizy obejmował etapy analizy problemowej, identyfikacyjnej, diagnostycznej, prognostycznej, efektywności, matematycznej oraz decyzyjnej. Realizowano także etapy: opracowania, weryfikacji i przyjęcia wyników analizy systemowej.

Ponadto podczas weryfikacji wyników badań posłużyłem się metodą badania sądów (opinii). Metoda, ta umożliwiła otrzymanie dodatkowego materiału jakim były wypowiedzi specjalistów i teoretyków wojskowych.

Zadaniem autora opracowania zastosowane metody badawcze umożliwiły mu uzyskanie właściwych wyników badań, służących rozwiązaniu problemu.

1. SYSTEM LOGISTYCZNY W SIŁACH POWIETRZNYCH. PERSPEKTYWY ORAZ KONCEPCJE ORGANIZACJI I WYKORZYSTANIA POTENCJAŁU LOGISTYCZNEGO STOSOWNIE DO ZMIAN ORGANIZACYJNO - STRUKTURALNYCH

System logistyczny SP musi zapewnić optymalne warunki wykorzystania sił, sprzętu wojskowego oraz środków materiałowych do pokojowego szkolenia wojsk oraz w działaniach bojowych, prowadzonych w określonych uwarunkowaniach operacyjno-strategicznych przez zasadnicze składniki systemu operacyjnego SP tj. przez wojska: lotnicze, obrony przeciwlotniczej (raketowe i przeciwlotnicze), radiotechniczne, łączności i ubezpieczenia lotów oraz oddziały i pododdziały walki radioelektronicznej (załącznik nr 9, nr 10 i nr 11). Przede wszystkim system ten musi zapewnić realizację planu operacyjnego rozwinięcia SP, manewrowe działania lotnictwa oraz przegrupowanie ZT, oddziałów i pododdziałów pozostałych podstawowych rodzajów wojsk wchodzących w skład SP, poprawiające tym samym ich ugrupowanie bojowe.

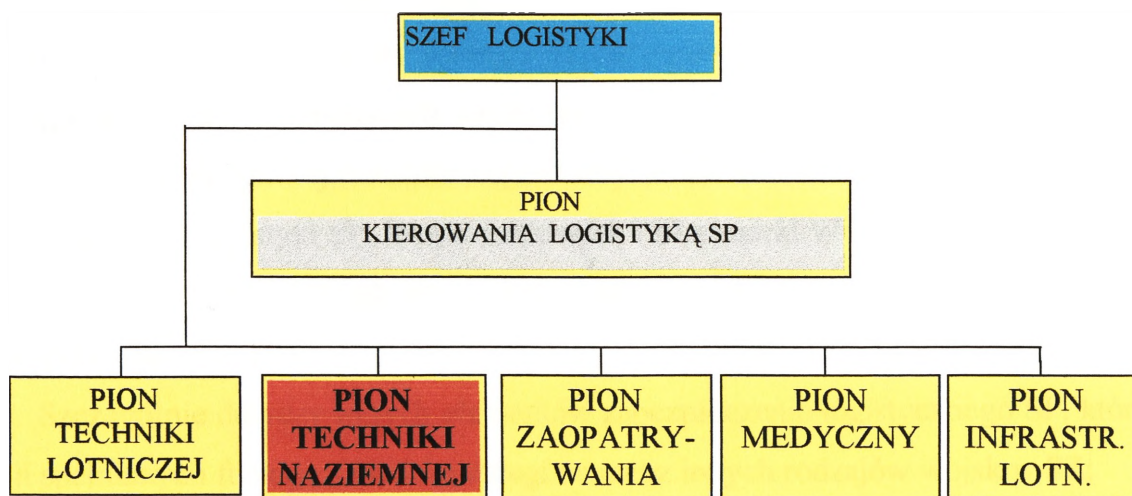
Istotą specjalistycznego systemu logistycznego SP będzie działanie w ramach skorygowanego podziału terytorialnego obszaru kraju, dwóch - możliwie jednolitych strukturalnie rejonów logistycznych SP (północ i południe) w znacznej części pokrywających się z rejonami sąsiadujących ze sobą Okręgów Wojskowych.

Celem systemu logistycznego SP jest zapewnienie odpowiednich, oczekiwanych warunków: szkolenia i pełnienia dyżurów bojowych przez SP w czasie „P”, sprawnego mobilizacyjnego i operacyjnego rozwinięcia wojsk w czasie zagrożenia wojennego oraz wszechstronnego zabezpieczenia działań bojowych w operacjach. **W swoich generalnych założeniach system opiera się na stacjonarnej infrastrukturze logistycznej, ale jednocześnie powinien mieć możliwości strukturalne tworzenia ruchomych zespołów, w celu manewrów swoimi siłami i środkami w zależności od potrzeb, wynikających z sytuacji operacyjnej. Jak z powyższego wynika, we wszystkich tych zadaniach decydującą rolę spełnia sprzęt samochodowy SP.**

Efektywność systemu w zasadniczej mierze zależy od poprawności doboru do określonych potrzeb funkcjonalnych odpowiedniej struktury organizacyjnej, ścisłości przestrzegania zasad jego funkcjonowania i potrzebnej organizacji do działań oraz od odporności na zakłócenia.

Z badań wynika, iż wymogi dotyczące działania systemu logistycznego SP wynikały głównie z:

- uwarunkowań operacyjnych prowadzenia działań bojowych, a w tym z zadań i struktury organizacyjnej systemu operacyjnego SP;
- celu, zakresu, funkcji i realizowanych zadań logistycznych;
- struktury organizacyjnej organów kierowania logistyką SZ RP;
- charakteru współdziałania z logistyką pozostałych rodzajów SZ;

Rys. 1. Podstawowe piony funkcjonalne logistyki SP

W skład logistyki SP wchodzi następujące piony funkcjonalne (rys. 1):

- 1. Kierowania logistyką** - przeznaczony do sterowania procesem zabezpieczenia logistycznego całości SP RP w zakresie specyfiki przewidzianej dla logistyki SP oraz koordynacji działań wewnątrz SP w pozostałych dziedzinach.
- 2. Techniki lotniczej** - przeznaczony do realizacji zadań związanych z obsługiwaniem i remontem statków powietrznych.

- 3. Techniki naziemnej** - przeznaczony do realizacji całokształtu przedsięwzięć związanych z obsługami i remontem naziemnego sprzętu; bojowego (zestawów raketowych i obrony przeciwlotniczej) i pomocniczego (sprzęt radiolokacyjny, naziemnej obsługi statków powietrznych itd.) oraz usługami na rzecz systemu operacyjnego.
- 4. Zaopatrywania** - realizować będzie zadania w zakresie całokształtu zaopatrywania lotnictwa SZ RP w; lotnicze, lotniskowe oraz raketowe i artyleryjskie środki materiałowe oraz w techniczne środki materiałowe .
- 5. Infrastruktury lotniskowej** - przeznaczony do odbudowy, remontu i utrzymania lotnisk wojskowych oraz zabezpieczenia lotniskowego działań lotnictwa.
- 6. Medyczny** - w zakresie medycyny lotniczej dla całości personelu latającego SZ RP i podstawowej opieki medycznej stanów osobowych SP.

Struktura organów kierowania logistyką na szczeblu centralnym SZ RP wymusza funkcjonowanie organów kierowania zabezpieczeniem logistycznym SP w następujących głównych pionach: sztabowym, eksploatacji, zaopatrywania, infrastruktury wojskowej (lotniskowej), służby zdrowia. Natomiast konieczność współdziałania logistyki SP, Wojsk Lądowych i Marynarki Wojennej będzie powodowała, że struktury ich organów kierowania i wykonawczych powinny być kompatybilne.

Szczególnie dotyczy to tych elementów zabezpieczenia logistycznego SP, które z racji spełnianych funkcji, świadczą usługi na rzecz innych rodzajów wojsk w SZ:

- w pionie eksploatacji (warsztatów lotniczych, warsztatów sprzętu naziemnego);
- w pionie zaopatrywania (składnic, składów, pododdziałów transportowych, itp.);
- w medycznych organach ewakuacyjnych i leczenia stacjonarnego.

Właściwością struktury organizacyjnej zabezpieczenia logistycznego SP jest jej niezmiennosc oraz jednorodność modułowa, na wszystkich szczeblach organizacyjnych, we wszystkich organach zarządzania oraz wykonawczych, zarówno w okresie „P” jak i „W”.

W ramach funkcji realizowanych przez organa wykonawcze logistyki SP wykonywane są zadania główne, do których należą:

1. Zabezpieczenie procesu osiągania wyższych stanów gotowości bojowej, mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk oraz zabezpieczenia logistycznego manewru i rozśrodkowania wojsk SP.
2. Utrzymaniem jednostek (pododdziałów) logistycznych SP w stałej gotowości w celu zapewnienia ciągłości funkcjonowania zabezpieczenia logistycznego działań bojowych wojsk.
3. Utrzymaniem i odtwarzaniem sprawności technicznej sprzętu bojowego i zabezpieczającego.
4. Planowaniem potrzeb, gromadzeniem, właściwym urzutowaniem i utrzymaniem normatywnych zapasów środków materiałowych.
5. Utrzymaniem i odtwarzaniem gotowości eksploatacyjnej sieci lotniskowej.
6. Zaspokajaniem medycznych potrzeb wojsk oraz warunków bytowych żołnierzy.
7. Realizacją funkcji gestora, Centralnego Organu Logistycznego (COL), Okręgowego Organu Logistycznego (OOL) i „koordynatora” dla SP oraz OW i RSZ w niektórych dziedzinach np. sprzętu lotniczego i lotniczych środków bojowych.
8. Eksploatacją sieci lotnisk - baz lotniczych SP i ewidencjonowaniem nieruchomości lotniskowych.
9. Zaopatrywaniem, modernizacją, remontem i normowaniem eksploatacji Uzbrojenia i Sprzętu Wojskowego (U i SW) dla którego logistyka SP występuje w roli organizatora systemu i gestora.
10. Planowaniem, koordynowaniem przedsięwzięć związanych z remontem eksploatacyjnym i zabezpieczeniem potrzeb w sprzęt i materiały do utrzymania lotnisk.
11. Koordynowaniem działalności w zakresie medycyny lotniczej i organizacji ochrony zdrowia wojsk w lotnictwie w odniesieniu do całości SZ RP i MSW.
Istotą specjalistycznego systemu logistycznego SP jest, stworzenie w ramach skorygowanego podziału terytorialnego obszaru kraju, dwóch - możliwie jednolitych strukturalnie rejonów logistycznych SP (północ i południe) w znacznej części

pokrywających się z rejonami sąsiadującymi ze sobą rejonów logistycznych wojsk lądowych.

Wynika z tego, że system logistyczny SP będzie autonomicznym specjalistycznym systemem. Wynikają z tego również określone obowiązki jako: organizatora systemu, gestora sprzętu, użytkownika i centralnego organu logistycznego

System logistyczny realizując zadania, wynikające ze spełnianych funkcji centralnego organu zaopatrywania (COZ) oraz centralnego organu eksploatacji (COE), winien przede wszystkim zaspakajać potrzebę wszystkich rodzajów wojsk tworzących SP oraz lotnictwa innych Rodzajów Sił Zbrojnych RP (lotnictwa wojsk lądowych - LWL oraz marynarki wojennej – MW).

Wobec tego w strukturach organizacyjno-funkcjonalnych Dowództwo SP przy współudziale służb logistycznych spełniać będzie funkcje:

1. Centralnego organu logistycznego odnośnie do:

a). techniki lotniczej, do której zaliczane są:

- samoloty;
- śmigłowce;
- inne statki powietrzne;
- lotnicze środki bojowe;
- podwieszane i pokładowe wyposażenie specjalne;
- symulatory i imitatory lotnicze;
- urządzenia i sprzęt naziemnej obsługi statków powietrznych na samochodach i przyczepach;
- sprzęt wysokościowo-ratowniczy;
- spadochronowo-desantowy dla wojsk lądowych;
- pokładowe urządzenia fotograficzne;
- urządzenia, sprzęt i wyposażenie warsztatów lotniczych polowe;
- stanowiska techniczne elaboracji i przygotowania kierowanych pocisków raketowych;

b). techniki naziemnej, do której należą:

- zestawy raketowe z-p i ich środki bojowe;

- artyleria plot i jej środki bojowe;
- sprzęt radiotechniczny;
- zautomatyzowane systemy dowodzenia;
- sprzęt łączności lotniczej;
- sprzęt ubezpieczenia lotów;
- sprzęt meteorologiczny;

c). profilaktyki leczenia oraz orzecznictwa lotniczo - lekarskiego w odniesieniu do personelu latającego oraz naziemnego personelu służby inżynieryjno-lotniczej SZ RP.

2. Okręgowego organu logistycznego w zakresie sprzętu, do którego zalicza się:

- pojazdy ogólnego użytku, specjalne i komunikacji wojskowej;
- warsztaty ruchome;
- sprzęt uzbrojenia klasycznego;
- sprzęt inżynieryjno-saperski;
- sprzęt łączności ogólnowojskowej;
- sprzęt rozpoznania i walki radioelektronicznej;
- sprzęt informatyczny;
- elektryczne źródła zasilania.

3. Organu planistycznego i nadzorującego realizację zadań w zakresie zabezpieczenia:

- materiałowego (w dziedzinach ogólnowojskowych);
- żywienia;
- umundurowania;
- uzbrojenia i środków bojowych (klasycznych);
- materiałów pędnych i smarów (mps) i raketowych materiałów napędowych (RMN);
- zakwaterowania i budownictwa;
- komunikacji wojskowej;
- zdrowia (z wyjątkiem medycyny lotniczej).

2. ZADANIA, ORGANIZACJA ORAZ BILANS MOŻLIWOŚCI I POTRZEB OBSŁUGOWO-NAPRAWCZYCH SYSTEMU ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO TECHNIKI NAZIEMNEJ ORAZ ZAOPATRYWANIE W PIONIE TECHNIKI NAZIEMNEJ LOGISTYKI SIŁ POWIETRZNYCH

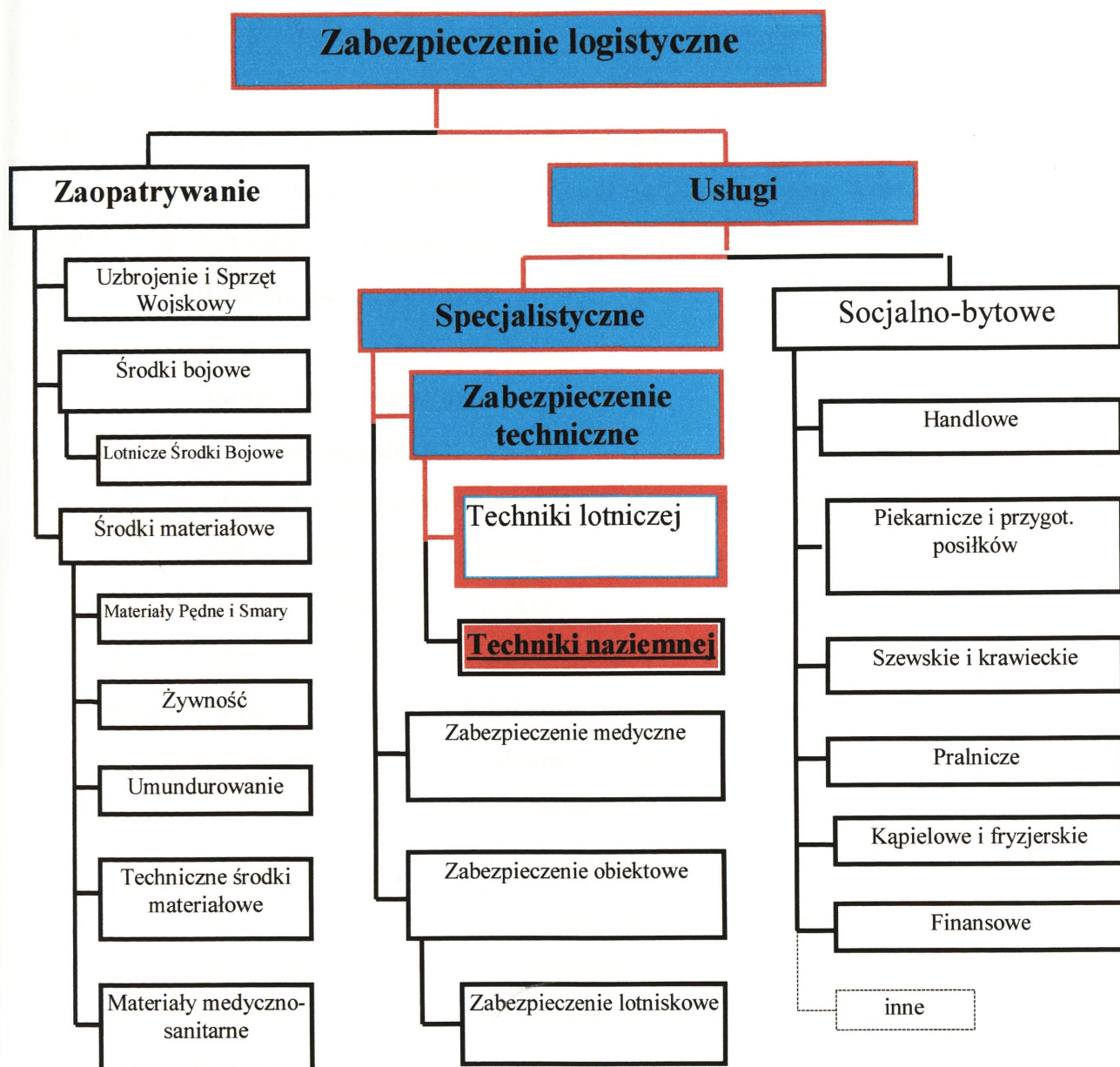
2.1. Ogólna charakterystyka zasadniczych przedsięwzięć zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej

Zabezpieczenie logistyczne¹ jest procesem zasilania wojsk dostawami zaopatrzenia i świadczenia usług specjalistycznych i socjalno - bytowych niezbędnych im do szkolenia i walki.

Realizowane, w ramach zabezpieczenia logistycznego, **usługi specjalistyczne** obejmują przedsięwzięcia wykonywane przez wyspecjalizowane pododdziały (oddziały), służby logistyczne i zakłady produkcyjno - usługowe oraz użytkowników. Mają one na celu utrzymanie w ciągłej gotowości do użycia (lub odtworzenia sprawności technicznej w razie uszkodzenia) uzbrojenia i sprzętu wojskowego, technicznych środków bojowych i materiałowych oraz infrastruktury. Usługi specjalistyczne obejmują między innymi **zabezpieczenie techniczne** jako celowe działanie ze sprawnym lub niesprawnym sprzętem, umożliwiające jego użytkowanie.

Klasyfikację zabezpieczenia logistycznego Sił Powietrznych od 1994 roku przedstawia poniższy rysunek nr 2.

¹ „Zasady funkcjonowania systemu logistycznego SZ RP”, s. 7.

Rysunek nr 2. Miejsce zabezpieczenia technicznego techniki lotniczej w zabezpieczeniu logistycznym Sił Powietrznych.

Zarówno „Zasady funkcjonowania systemu logistycznego SZ RP”, jak i „Regulamin Działań Taktycznych Sił Powietrznych”, wśród przedsięwzięć jakie są realizowane w ramach zabezpieczenia technicznego, wymienia: obsługiwania techniczne, remont uzbrojenia i sprzętu wojskowego, rozpoznanie techniczne oraz ewakuację techniczną. Płk prof. R. Mańkowski w swojej publikacji „Podstawy

logistyki oddziału lotnictwa”, rozpatrując zabezpieczenie techniczne, oprócz wyżej wymienionych przedsięwzięć wymienia także przygotowanie rakiet oraz dezaktywację sprzętu, jednak obecnej sytuacji użycie broni jądrowej na Europejskim Teatrze Działań Wojennych jest bardzo mało prawdopodobne.

Wydaje się więc, że omawiając zabezpieczenie techniczne techniki naziemnej SP RP należy rozpatrywać następujące przedsięwzięcia²:

- a) **obsługiwanie techniczne;**
- b) **remont;**
- c) **rozpoznanie techniczne;**
- d) **ewakuację techniczną;**
- e) **naprawa i uwierzytelnianie przyrządów pomiarowych.**

W niniejszej pracy, główna uwaga zostanie skupiona na rozpatrywaniu najważniejszych (z punktu widzenia eksploatacji sprzętu techniki naziemnej) przedsięwzięciach zabezpieczenia technicznego tzn. obsłudze technicznej, rozpoznaniu technicznym, ewakuacji i remoncie.

Obsługiwanie techniczne wykonuje się w celu zapewnienia wysokiej niezawodności sprzętu lotniczego w powietrzu, określenia jego stanu technicznego i doprowadzenia go do stanu zgodnego z normami technicznymi, a w razie niesprawności - usprawnienia, jak również w celu niedopuszczenia do lotu niesprawnego lub niewłaściwie przygotowanego statku powietrznego.

Obowiązują następujące rodzaje przygotowań, obsłudze i kontroli stanu technicznego:

- obsługiwanie bieżące;
- obsługiwanie specjalne;
- obsługiwanie okresowe;
- przeglądy profilaktyczne;
- obsługiwanie roczne³ ;

² W ramach zabezpieczenia technicznego realizowane jest także szkolenie i zaopatrzenie m.in. w techniczne środki materiałowe, narzędzia i części zamienne. Nie są to jednak wyodrębnione, osobne przedsięwzięcia.

³ Na podstawie Zarządzenia Głównego Inspektora Techniki (nr 34 z dnia 18.11.1991) z dniem 10. 11.1992 zostało wprowadzone do realizacji w Siłach Zbrojnych RP obsługiwanie roczne w miejsce dotychczas realizowanego dwukrotnie w ciągu roku obsługiwanie sezonowego.

- dni techniki; *czne*
- przeglądy kontrolne;
- obsługiwanie konserwacyjne.

Obsługiwanie bieżące i specjalne wykonuje się w celu przygotowania sprzętu, zapewnienia niezawodności działania tego sprzętu oraz utrzymania go w stałej sprawności technicznej.

Obsługiwanie okresowe wykonuje się w celu określenia stanu technicznego i przywrócenia jego charakterystyk technicznych, odpowiednio do wymagań zawartych w dokumentacji technicznej.

Przeglądy profilaktyczne wykonuje się w celu dokładnego sprawdzenia stanu technicznego poszczególnych agregatów, urządzeń, mechanizmów, instalacji lub elementów konstrukcji.

W „**Dniach techniki**” wykonuje się przeglądy profilaktyczne, przeglądy i prace związane z renowacją i konserwacją sprzętu.

Przegląd kontrolny ma na celu określenie stanu technicznego w jakim znajduje się sprzęt techniczny w chwili sprawdzania.

Obsługiwanie konserwacyjne wykonuje się gdy sprzęt techniczny nie jest wykorzystywany do zadań zgodnie z jego przeznaczeniem przez określony czas.

Remont sprzętu wykonywany jest w celu usunięcia przyczyn ich niesprawności lub odnowienia resursu.

W zależności od stopnia wykorzystania resursu, stanu technicznego, charakteru uszkodzeń lub niesprawności oraz zakresu prac do wykonania na sprzęcie, remont dzieli się na: główny, średni i bieżący.

Remont główny (RG) wykonuje się w celu przywrócenia resursu sprzętu, po jego wykorzystaniu, a także z powodu uszkodzenia (nadmiernego zużycia) zasadniczych elementów konstrukcji lub instalacji. Technice naziemnej poddanej temu rodzajowi remontu ustala się nowy resurs do następnego RG.

Remont średni (RŚ) jest wykonywany dla odtworzenia zdolności oddzielnych systemów, zespołów, podzespołów i agregatów sprzętu. Do wykonania tego rodzaju remontu, sprzęt jest kierowany po nakazanym odstępie czasu (latach eksploatacji) lub po przepracowaniu określonej liczby godzin, względnie z powodu uszkodzeń

(nadmiernego zużycia) zasadniczych elementów konstrukcji i instalacji. Po RŚ resurs nie zmienia się i jest liczony od daty wyprodukowania sprzętu lub daty wykonania ostatniego RG.

Remont bieżący (RB) obejmuje usunięcie mniej złożonych uszkodzeń instalacji pokładowych, zespołów, podzespołów i agregatów.

Rozpoznanie techniczne sprzętu naziemnego prowadzi się w celu ustalenia ich stanu technicznego oraz dokonania racjonalnego podziału sił i środków ewakuacyjnych i remontowych.

Do głównych zadań realizowanych w ramach rozpoznania technicznego należy:

- ustalenia ich stopnia zniszczenia oraz możliwości ich dalszego użytkowania;
- ustalenia miejsc położenia sprzętu wyłączanego z walki;
- stwierdzenia przyczyn wyłączenia sprzętu technicznego z walki, ustalenie charakteru uszkodzeń oraz zakresu prac ewakuacyjnych i remontowych;
- wyszukania odpowiednich ukryć dla sprzętu oraz dróg ewakuacji;
- określenia miejsc na rozmieszczenie i rozwinięcie pododdziałów ewakuacyjnych i remontowych;
- ustalenia możliwości wykorzystania uzbrojenia i sprzętu wojskowego oraz technicznych środków materiałowych pozostawionych przez przeciwnika.

Ewakuacja techniczna sprzętu technicznego ma na celu zapewnienie dalszego wykorzystania (w całości lub tylko ich podzespołów) oraz zapobiec zniszczeniu lub zdobyciu przez przeciwnika. Wpływa przez to głównie na przyspieszenie odtworzenia ich sprawności technicznej, szybkość ponownego włączenia do walki oraz gromadzenie części i podzespołów w ramach funduszu remontowego.

Naprawą i uwierzytelnianiem przyrządów pomiarowych będących na wyposażeniu wszystkich rodzajów wojsk i służb Sił Powietrznych zajmuje się pion metrologii wojskowej.

Eksploatowane przyrządy pomiarowe podlegają kontroli metrologicznej zapewniającej wymaganą dokładność pomiarów oraz wiarygodność kontroli charakterystyk technicznych, umożliwiającą utrzymanie UiSW w gotowości technicznej, głównie w formie, legalizacji i uwierzytelniania.

Przygotowanie rakiet realizowane jest przez plutony techniczne i ma na celu doprowadzenie kierowanych pocisków raketowych do nakazanego stanu gotowości użytkowej. Odbywa się to poprzez scalanie, wykonywanie prac i przeglądów okresowych i uzupełniających pocisków raketowych.

W Siłach Powietrznych systemy obsługowo-naprawczy i zaopatrywania techniki naziemnej są szczególnie złożone. Systemy te obejmują wykonanie zadań obsługowych oraz zaopatrzeniowych w następujących grupach sprzętu:

- radiolokacyjny;
- przeciwlotnicze zestawy raketowe;
- rakiety przeciwlotnicze;
- artyleria przeciwlotnicza;
- zautomatyzowane systemy dowodzenia i kierowania ogniem;
- łączności lotniczej;
- łączności ogólnej (radiowej i przewodowej);
- ubezpieczenia lotów;
- hydrometeorologii;
- pojazdy samochodowe;
- lotniskowy;
- inżynieryjno-saperski;
- obrony przeciwchemicznej;
- uzbrojenia klasycznego;
- komunikacji wojskowej;
- elektryczne źródła zasilania;
- warsztaty ruchome i wyposażenie warsztatowe.

Różnorodność sprzętu, a w związku z tym ilość zadań i sposobów ich obsługi, remontów i zaopatrywania jest uwarunkowana realizacją zadań głównych postawionych przed pododdziałami, oddziałami i Związkami Taktycznymi wojsk. Działalność systemów jest tak ukierunkowana, aby zabezpieczała ich pełne wykonanie w czasie „P” i „W”. Temu problemowi poświęcona jest niniejsza praca. Więc omówię następujące zagadnienia, które winny być wytycznymi w codziennej

pracy służbowej osób funkcyjnych, zajmujących się problematyką obsługowo-naprawczą i zaopatrzenia technicznego sprzętu oraz uzbrojenia;

- 2.2. Wiadomości wstępne w zakresie systemu obsługowo-remontowego;
- 2.3. Zadania i organizacja systemów obsługowo-naprawczego i zaopatrywania techniki naziemnej Sił Powietrznych;
- 2.4. Organizacja, zasady działania i możliwości remontowe organów naprawczych oraz zaopatrywania techniki naziemnej Sił Powietrznych.

I. SYSTEM OBSŁUGOWO – NAPRAWCZY

2.2. WIADOMOŚCI OGÓLNE

W dokumentach normatywnych używane jest różne nazewnictwo i określenia techniczne w zależności od rodzaju wojsk i służb, które dane dokumenty wydały.

Rodzaje remontów:

- **remont bieżący (RB)** - nieplanowy. Wykonywany jest w zależności od złożoności i pracochłonności przez: obsługę urządzenia, kompanię remontową (krem), warsztaty techniczne (WT) lub zakłady remontowe (cywilne i wojskowe);
- **remont średni (RŚ)** - nieplanowy. Realizowany jest przez WT lub przez zakłady remontowe. Remont polega na przywróceniu zdolności technicznej sprzętu na podstawie weryfikacji urządzenia w stanie złożonym, remoncie uszkodzonych zespołów i podzespołów, niezbędnych regulacji traktów i całego urządzenia. RŚ wykonuje się zgodnie z dokumentacją technologiczną dla danego typu urządzenia. Nie odtwarza on zasobu technicznego;
- **remont główny (RG)** - planowy. Wykonuje zakład remontowy, który przywraca pełną zdolność sprzętu i odtwarza zasoby czasowe pracy przez wymianę lub odnowę zespołów, podzespołów i części według dokumentacji technologicznej RG dla danego typu urządzenia. W czasie tego remontu wykonuje się również remonty konserwacyjne podwozi bazowych.

Wykonywanie RB i RŚ oraz obsługiwań technicznych (OT) i przeglądów technicznych (PT) w okresie „P” przez organa remontowe Sił Powietrznych jest realizacją ciągłego procesu szkolenia wojsk w zakresie eksploatacji, obsługiwań i remontów sprzętu technicznego. Wymienione szkolenie ma na celu osiągnięcie i utrzymanie umiejętności specjalistycznych przez żołnierzy (indywidualnie i zespołowo), niezbędnych do wykonania zadań związanych z usprawnieniem sprzętu na polu pracy lub walki. Aby zadanie to mogło być wykonane z należyтым skutkiem, żołnierze muszą opanować praktycznie czynności przewidziane w odpowiednich instrukcjach eksploatacyjnych i przewodnikach technologicznych, szczególnie w zakresie:

1) **przez (żołnierza) mechanika organu remontowego:**

- praktycznego wdrażania zasad bojowego zachowania się i działania na polu walki;
- opanowania umiejętności posługiwania się przydzielonym sprzętem i uzbrojeniem;
- kształtowania nawyków psychofizycznych, umożliwiających samodzielne, celowe i zdeterminowane dążenie do wykonywania postawionych zadań;
- umiejętnego rozpoznawania i usuwania niesprawności oraz uszkodzeń w sprzęcie;
- osiągnięcia poziomu wiedzy i umiejętności gwarantujących właściwe prowadzenie remontu sprzętu technicznego.

2) **przez organ remontowy:**

- ciągłego prowadzenia działań remontowych w różnych warunkach i sytuacjach bojowych;
- gotowości do osiągania WSGB zgodnie z wyznaczonymi zadaniami, w wyznaczonym miejscu i nakazanym czasie;
- wykonania przedsięwzięć remontowych zgodnie postawionymi zadaniami.

Zasady kierowania sprzętu do remontu

Remonty główne sprzętu technicznego planuje się z trzyletnim wyprzedzeniem uwzględniając:

- na pierwszy rok planistyczny - potrzeby remontowe w odniesieniu do konkretnych egzemplarzy sprzętu w rozbiciu na miesiące;
- w drugim i trzecim roku - prognozowane potrzeby remontowe w odniesieniu do poszczególnych typów urządzeń.

Podstawę określenia potrzeb oraz sporządzenia zbiorczego zestawienia RG stanowią:

- plan docelowej eksploatacji UiSW;
- plany rozwoju opracowane przez gestorów sprzętu;
- roczne plany eksploatacji UiSW na poszczególnych szczeblach dowodzenia;
- normy eksploatacyjno-remontowe UiSW;
- plany zamierzeń szkoleniowych OW i RSZ.

Podstawę opracowania planów rzeczowo-finansowych RG UiSW stanowią:

- wytyczne szefa SG WP do planowania rzeczowo finansowego w SZ RP na dany rok planistyczny;
- nota budżetowa dyrektora Departamentu Finansów MON;
- zbiorcze zestawienie potrzeb w zakresie RG UiSW na rok planistyczny oraz dwa lata następne.

Według stanu prawnego zawartego w instrukcjach zgłaszany do RG sprzęt powinien spełniać jednocześnie następujące warunki:

- osiągnięty resurs międzyremontowy;
- stan techniczny świadczący o konieczności wykonania remontu.

Stacje naprowadzania rakiet i podświetlania celów zestawów raketowych z-p oraz urządzenia techniczne podlegające dozorowi technicznemu planuje się do RG przestrzegając wyłącznie resurs międzyremontowy.

Zestawienia potrzeb remontowych sporządza się od szczebla oddziału gospodarczego i przesyła:

- jednostka wojskowa do szczebla nadrzędnego do dnia 15.03 każdego roku (w zakresie RG i RŚ);

- KOP do oddziału remontów szefostwa techniki naziemnej (OR STN) do dnia 1.04. każdego roku (w zakresie RG i RŚ).

Podstawą wysłania sprzętu do remontu jest:

- „Harmonogram dostaw sprzętu do RG” zamieszczony w „Planie zasadniczych przedsięwzięć Sił Powietrznych”;
- „Harmonogram dostaw sprzętu do RŚ przez Rejonowe Warsztaty Techniczne (RWT)” zamieszczony w „Planie zasadniczych przedsięwzięć Sił Powietrznych” lub;
- wyciąg z „Planu głównych zadań produkcyjnych RWT” przesyłany przez KOP do zainteresowanych jednostek z powiadomieniem OR STN.

Przy wysyłaniu sprzętu do RG w zleceniu - asygnacie należy wpisywać numer pozycji z harmonogramu dostaw do remontu. Dokładne dane dotyczące kierowania sprzętu do remontów zawarte są w piśmie STiZ WLOP nr 77 z dn. 18.01.1991 r.

2.3. ZADANIA I ORGANIZACJA SYSTEMU OBSŁUGOWO-NAPRAWCZEGO SIŁ POWIETRZNYCH

Przyjęta doktryna obronna RP nie wnosi istotnych zmian ilościowych, a kryzys ekonomiczny kraju nie pozwala na zmiany jakościowe w sprzęcie zasadniczym Wojsk Rakietowych (WR), Wojsk Radiotechnicznych (WRt) oraz Wojsk Łączności i Ubezpieczenia Lotów (Wł i UL). Dlatego też w najbliższym okresie nie powinien ulec zmianie potencjał obsługowo-remontowy świadczący usługi na rzecz tych Rodzajów Wojsk. Jednakże zmiany organizacyjne zachodzące w logistyce SZ RP spowodowały, że możliwości naprawcze organów remontowych techniki naziemnej Sił Powietrznych uległy zmniejszeniu. Zatwierdzony przez szefa Sztabu Generalnego WP „System napraw i obsługiwań technicznych Uzbrojenia i Sprzętu Wojskowego (U i SW) SZ RP” wciąż ulega modyfikacji, niestety na niekorzyść Sił Powietrznych. 9 WT Warszawa, które po uprzednim przekazaniu swoich zadań do WZE Zielonka zostały rozwiązane. Realizowane przez wymienione RWT zadania remontowe pozostaną nie zabezpieczone (nie wykonane). Należy nadmienić, że wymieniony „System ...” nie

mówi nic o zasadach działalności systemu obsługowo-remontowego SZ RP w czasie „W”.

Koncepcja struktur organizacyjnych systemu remontów sprzętu przewiduje, że potrzeby logistyczne w zakresie eksploatacji tzn. użytkowanie, obsługiwanie techniczne oraz remonty U i SW będą zabezpieczone przez nowotworzony, zintegrowany system eksploatacji U i SW w SZ RP.

Przewiduje się, że w okresie „P” proces eksploatacji będzie organizowany przez instytucje i komórki organizacyjne logistyki na wszystkich szczeblach organizacyjnych Wojska Polskiego (WP).

Obronna doktryna wojenna, zakładająca działania wojsk na obszarze kraju z szerokim wykorzystaniem gospodarki narodowej umożliwi likwidację części ruchomego potencjału obsługowo-naprawczego, ale jednocześnie wymusza utrzymywanie znacznego potencjału stacjonarnego w postaci wojskowej oraz cywilnej infrastruktury technicznej. Docelowym rozwiązaniem jest pozostawienie minimalnej ilości Wojskowe Przedsiębiorstwa Remontowo-Produkcyjne (WPRP) i centralnych warsztatów remontu sprzętu RSZ, zabezpieczających naprawy sprzętu nie objęte działalnością naprawczą jednostek wojskowych lub zakładów cywilnych.

Obecnie RG zasadniczego sprzętu techniki naziemnej Sił Powietrznych realizują następujące WPRP:

- **WOJSKOWE ZAKŁADY UZBROJENIA (WZU-2 Grudziądz)** - sprzęt raketowy ziemia-powietrze (z-p) i rakiety, Elektryczne Źródła Zasilania (EZZ), naziemny sprzęt lotniczy;
- **WOJSKOWE ZAKŁADY ELEKTRONICZNE (WZE Zielonka)** - sprzęt radiolokacyjny i Walki Radioelektronicznej (Wre);
- **WOJSKOWE ZAKŁADY ŁĄCZNOŚCI (WZŁ-1 Zegrze)** - sprzęt łączności ogólnej;
- **WZŁ-2 Czernica** - sprzęt łączności ogólnej;
- **WOJSKOWE ZAKŁADY LOTNICZE (WZLot-1 Łódź)** - sprzęt łączności lotniczej i ubezpieczenia lotów.

Na szczeblu Okręgu Wojskowego (OW) tworzy się:

- 4 okręgowe warsztaty techniczne (OWT);
- określoną ilość rejonowych warsztatów technicznych (RWT) i batalionów remontowych (brem) odpowiednią do potrzeb całego pionu logistycznego na dany obszarze kraju w zakresie obsługi i remontów określonego sprzętu OW i RSZ.

Na szczeblu Sił Powietrznych - w zakresie techniki naziemnej są formowane:

- jedna baza materiałowo-techniczna (BMT) w m. Toruń;
- dwa RWT w m. Poznań i m. Gdynia .

Pozostawia się bez zmian kompanie remontowe (krem) w ZT:

- w batalionach radiotechnicznych (brt), brygadach i pułkach raketowych (BR i pr);
- w innych pododdziałach-plutony remontowe (plrem).

2.3.1. Zadania organów remontowych:

1) plutonów remontowych - na korzyść sprzętu swojej jednostki:

- wykonywanie obsługi technicznych nr 1 (OT-1), PT itp.;
- wykonywanie RB o małej pracochłonności.

2) kompani remontowych - na korzyść sprzętu swojej jednostki i innych, nie posiadających zaplecza technicznego:

- diagnostyka sprzętu;
- wykonywanie OT, PT itp.;
- wykonywanie RB o małej pracochłonności;
- zabezpieczenie sprzętowe szkolenia pododdziałów;
- konserwacja sprzętu.

3) Rejonowych Warsztatów Technicznych (RWT):

a) na korzyść wszystkich jednostek w rejonie odpowiedzialności, nie posiadających zaplecza technicznego:

- wykonywanie PT i OT oraz RB o średniej pracochłonności, badań diagnostycznych i konserwacji sprzętu samochodowego i łączności ogólnowojskowej;
- remonty sprzętu kwatermistrzowskiego;
- remonty urządzeń warsztatowych np. obrabiarek;
- remonty i obsługiwanie EZZ;
- naprawy i legalizacja sprzętu poddozorowego.

b) na korzyść jednostek Sił Powietrznych w przydzielonym obszarze kraju:

- zadania jak w ppkt. a);
- wykonywanie RŚ, RB, PT i OT techniki naziemnej SP; sprzętu WRt, WRe oraz łączności lotniczej i ubezpieczenia lotów;
- wykonywanie RB, PT i OT innego specjalistycznego sprzętu techniki naziemnej Sił Powietrznych;

4) BMT Toruń:

- zadania jak w pkt a
- wykonywanie RŚ, RB, PT i OT: plot. zestawów raketowych z-p, łączności lotniczej i UL;
- wykonywanie RB, PT i OT innego specjalistycznego sprzętu techniki naziemnej SP;

Na czas „W” organami wykonawczymi w zakresie remontów i ewakuacji

będą:

a) na szczeblu centralnym:

- zakłady remontowe;
- wydzielone zakłady gospodarki narodowej objęte planem mobilizacji gospodarki (PMG);
- zunifikowane bataliony remontowe (mobilizowane);
- bataliony transportowe (mobilizowane);

b) na szczeblu Sił Powietrznych:

- po dwa zespoły ruchomych warsztatów (ZRW) i po jednym zespole stacjonarnych warsztatów (ZSW) wydzielanych z 1 BMT i RWT;

- krem i plrem - jak w czasie „P”.

2.3.2. Organizacja i zadania RWT i BMT Toruń:

1. RWT Poznań.

Wykonywanie remontów (RŚ, RB) z rejonu logistycznego (RL) „**POŁUDNIE**” sprzętu:

- radiotechnicznego (r.lok. - odległościomierze i wysokościomierze, ZtSD i WRe);
- łączności lotniczej i UL oraz meteorologicznego;
- elektrogazowego oraz sprzętu z rejonu odpowiedzialności RWT;
- łączności ogólnej, samochodowego i innego - zgodnie z zadaniami RWT.

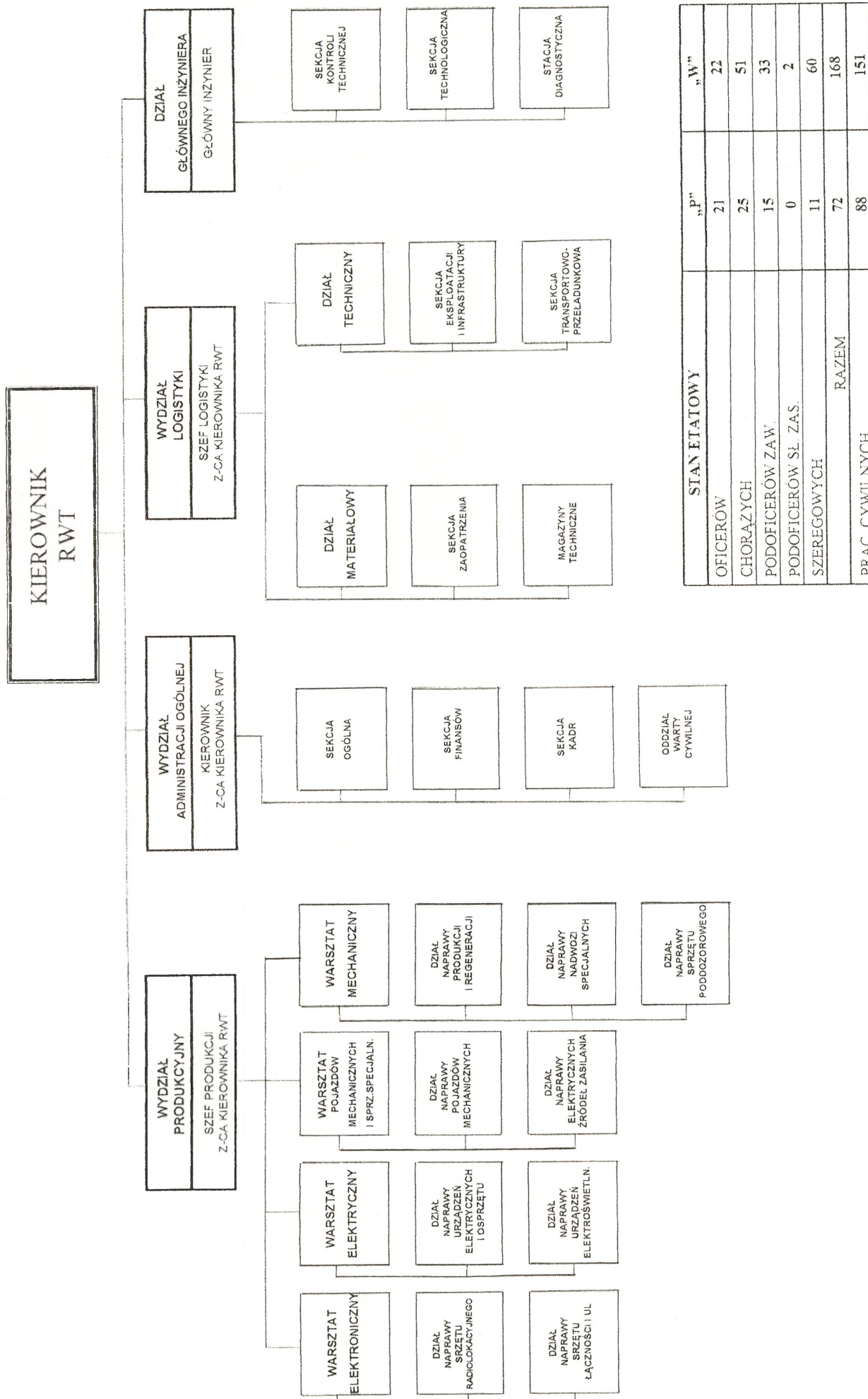
RWT Poznań formowane są na bazie 47 WSŁ i UL Poznań, a w skład weszły : 19 GSOS Poznań, WSE Poznań i 132 RWNS Poznań oraz 8 WT Wrocław. Strukturę organizacyjną tych warsztatów przedstawia rysunek 3.

2. RWT Gdynia.

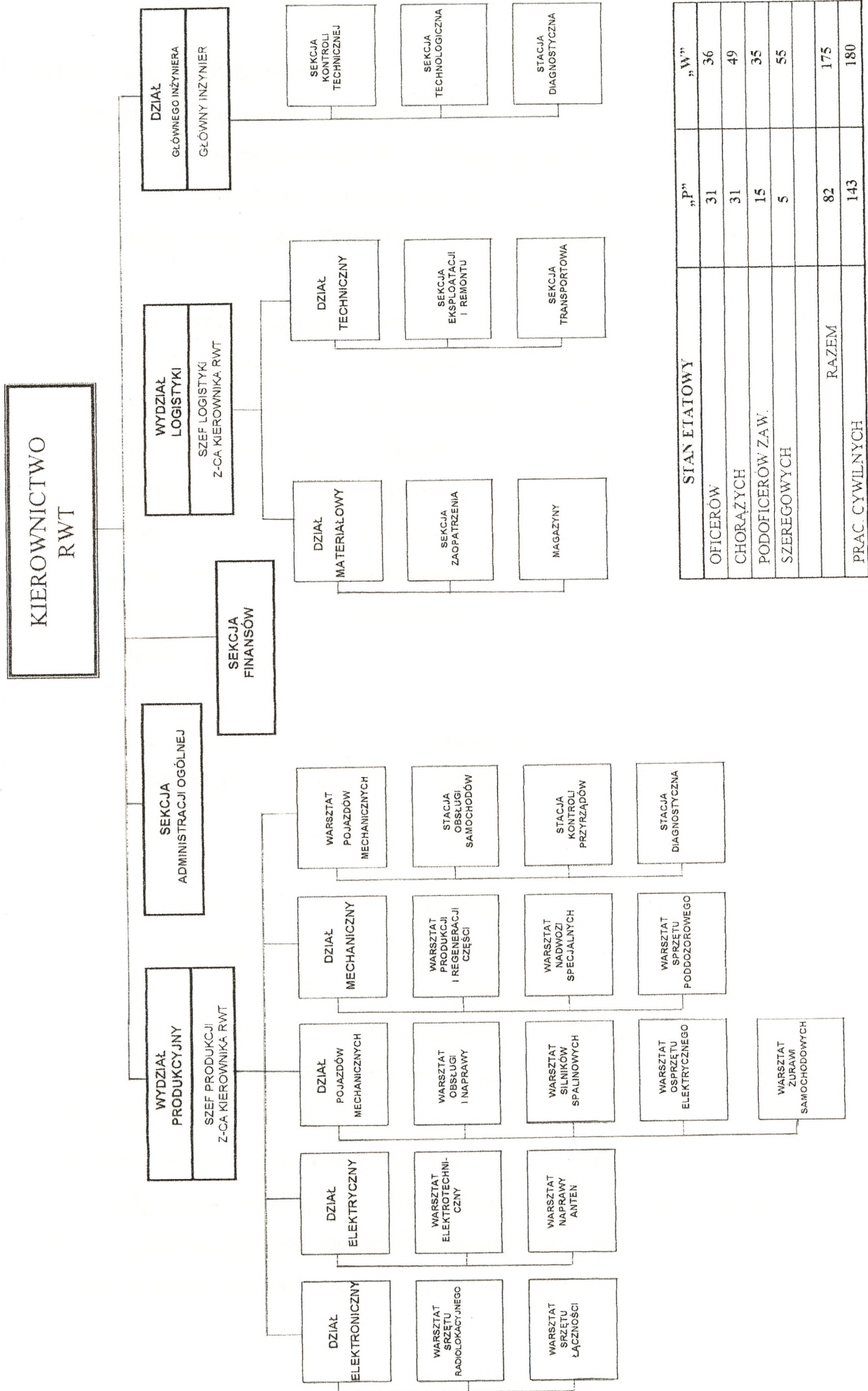
Wykonywanie remontów (RŚ, RB) z RL „**PÓŁNOC**” sprzętu:

- radiotechnicznego (r.lok. - odległościomierze i wysokościomierze, ZtSD i WRe) oraz sprzętu z rejonu odpowiedzialności RWT;
- łączności ogólnej, samochodowego i innego - zgodnie z zadaniami RWT.

RWT Gdynia formowane są na bazie 10 WT Gdynia, a w skład wejdą : 27 GSOS Gdański warsztat MW w Dębogórze. Strukturę organizacyjną tych warsztatów przedstawia rysunek 4.

STAN ETATOWY	"P"	"W"
OFICERÓW	21	22
CHORAŻYCH	25	51
PODOFICERÓW ZAW.	15	33
PODOFICERÓW ŚL. ZAS.	0	2
SZEREGOWYCH	11	60
RAZEM	72	168
PRAC. CYWILNYCH	88	151

SIAN ETAJOWY	"P"	"W"
OFICERÓW	31	36
CHORAŻYCH	31	49
PODOFICERÓW ZAW. SZEREGOWYCH	15	35
	5	55
RAZEM	82	175
PRAC. CYWILNYCH	143	180

3. 1 BMT Toruń (oddział remontowy).

Wykonywanie remontów (RS, RB) sprzętu:

- plot. zestawów raketowych z-p - z obszaru całego kraju;
- łączności lotniczej i UL oraz meteorologicznego z RL „PÓLNOC”;
- elektrogazowego z RL „PÓLNOC” oraz sprzętu z rejonu odpowiedzialności RWT;
- łączności ogólnej, samochodowego i innego - zgodnie z zadaniami RWT.

1 BMT Toruń formowana będzie na bazie 7 WT Toruń i 14 ST Toruń, a w skład wejdą : 20 GSOS Toruń (już włączona), WSE Kalisz i 38 WSŁiUL Modlin. Drugi oddział BMT - zaopatrywania, realizować będzie zadania wynikające z zabezpieczenia materiałowego w tsm dla RL „PÓLNOC”.

W opracowywanych etatach ograniczono do minimum ilość kadry zawodowej i żołnierzy służby zasadniczej oraz zwiększono stany pracowników wojska. Strukturę organizacyjną tego organu przedstawia rysunek 5. Natomiast strukturę organizacyjną 2 BMT przedstawia rysunek 6.

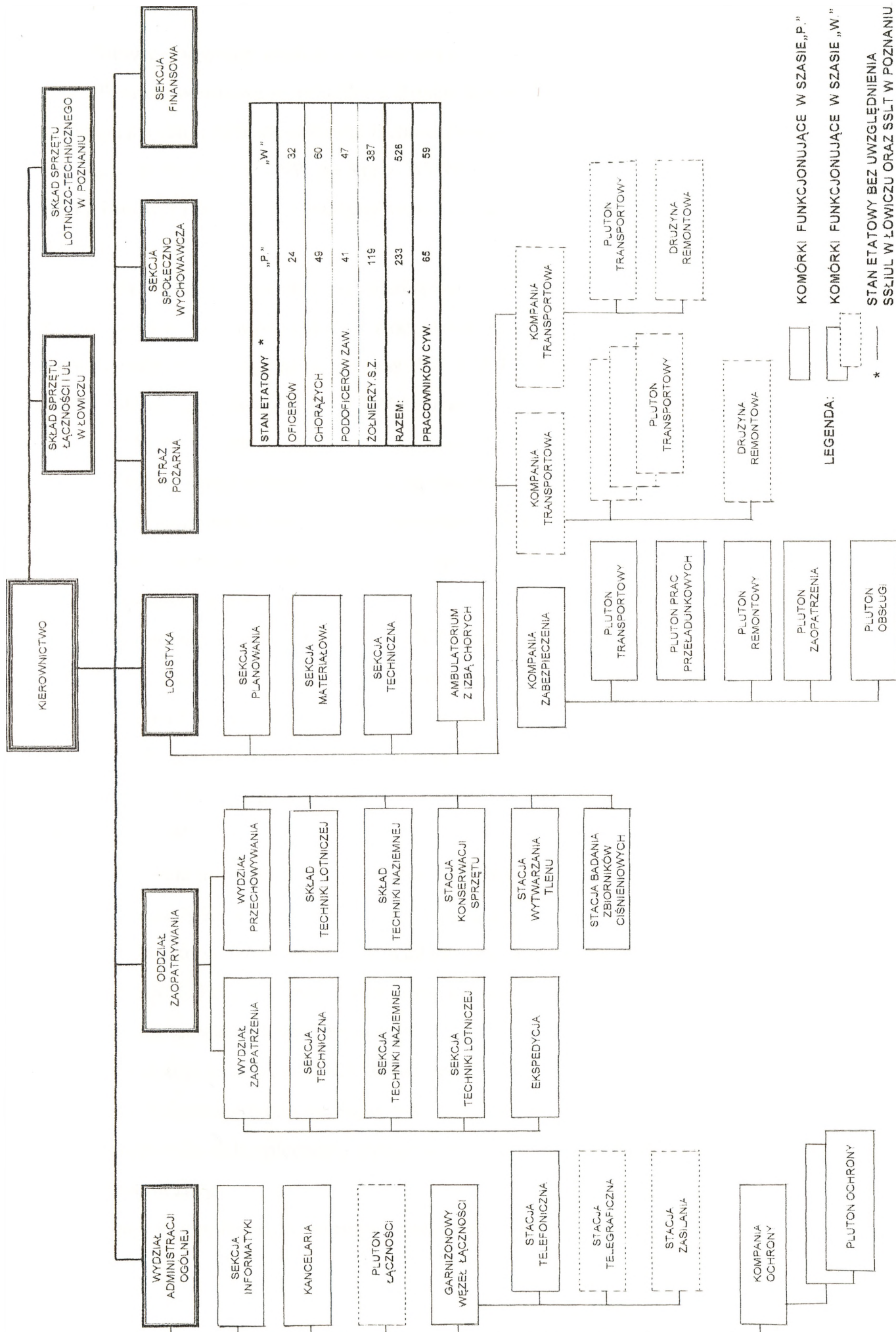
2.4. ORGANIZACJA, ZASADY DZIAŁANIA I MOŻLIWOŚCI REMONTOWE ORGANÓW NAPRAWCZYCH TECHNIKI NAZIEMNEJ WLOP W CZASIE „W”

Zasady działania organów naprawczych techniki naziemnej WLOP określają odpowiednie instrukcje (Uzbr. 2576/89, Uzbr 2000/79 itp.) i wytyczne zastępcy dowódcy WLOP ds. TiZ nr 0839 z dnia 05.07.1994 r.

W związku z brakiem dokumentów mówiących o współdziałaniu (w czasie „W”) organów remontowych OW i RSZ, poniższe ustalenia dotyczą tylko logistyki Sił Powietrznych.

Przewiduje się, że w początkowym okresie działań bojowych system obsługowo-naprawczy naziemnego U i SW Sił Powietrznych opierać się będzie na działalności polowego systemu obsługowo-naprawczego, rozwijanego przez RWT, BMT, krem oraz etatowe obsługi sprzętu technicznego.

Ćwiczebna struktura organizacyjno - funkcjonalna 2 Bazy Materiałowo - Technicznej

LEGENDA:

KOMÓRKI FUNKCJONUJĄCE W SZASIE „P.”
 KOMÓRKI FUNKCJONUJĄCE W SZASIE „W.”
 STAN ETATOWY BEZ UWZGLĘDNIENIA
 * SSŁIŁ W ŁÓWICZU ORAZ SSŁT W POZNANIU

Polowy podsystem obsługowo-naprawczy realizuje zadania nakreślone dla czasu „P” oraz dodatkowe wynikające z działań bojowych m.in. związanych z ewakuacją sprzętu i zabezpieczeniem technicznym pola walki.

Kierowanie wybranego U i SW do RG w WPRP uzależnione będzie od rozwoju sytuacji bojowej i możliwości transportowych dostarczania sprzętu do wymienionych zakładów.

Najważniejszym zadaniem szkoleniowym organów naprawczych jest utrzymywanie w nakazanym składzie z odpowiednim wyposażeniem i w gotowości zespołów ruchomych warsztatów na czas „W”. **RWT i BMT Toruń** ze swojego składu wydzielają po **dwa ZRW i ZSW** z zadaniem wykonywania remontów U i SW:

- **ZRW** kierowane na zaplecze prawdopodobnych działań bojowych realizowałyby nałożone zadania na obszarze odpowiedzialności, przede wszystkim na korzyść sprzętu specjalistycznego WLOP;
- **ZSW** - w miejscu stałej dyslokacji - sprzętu znajdującego się w rejonie odpowiedzialności RWT.

Przykładowo ZRW wydzielone z RWT Poznań działałyby na obszarze RL „POŁUDNIE”, natomiast ZSW dokonywałyby napraw sprzętu z rejonu Poznania.

Zespoły (ZRW i ZSW) organizować zgodnie z dokumentacją osiągnięcia WSGB w składzie sił i środków odpowiednich do wykonania przewidywanych zadań. Siły i środki ZRW-1, ZRW-2 i ZSW winny być podobne tzn. wynosić po około 30% składu RWT na czas „W”.

W składzie poszczególnych zespołów przewidzieć należy udział specjalistów i sprzętu z poszczególnych warsztatów specjalistycznych.

Miejsce rozśrodkowania ZRW, rejon działania oraz zadania określają przełożeni kierownika RWT. Przy wyborze miejsc rozśrodkowania i rejonów działania należy uwzględnić następujące główne czynniki:

- dyslokację jednostek (PłSD, dr, krt itp.);
- przewidywane rejon największych strat U i SW;
- możliwości zabezpieczenia technicznego i tyłowego oraz infrastruktury technicznej;
- drogi komunikacyjne, warunki maskowania, obronę, ochronę itd.

Przyjmuje się zasadę, że ZRW wykonuje remonty na stanowisku bojowym uszkodzonego sprzętu, dokonując naprawy poprzez wymianę głównych elementów urządzenia; zespołów i podzespołów metodą agregatową.

Zaopatrywanie organów naprawczych (w tym ZRW) w tśm realizować głównie z magazynów (składnic, baz) SP i Rejonowych Baz Materiałowych (RBM a ponadto poprzez wykorzystanie zestawów naprawczych składowanych w przewidywanych rejonach działania ZRW. Zestawy te winny być przeglądane, rotowane i konserwowane oraz uaktualniane pod względem asortymentowo-ilościowym, wynikającym z potrzeb w stosunku do sprzętu rozmieszczonego w danym rejonie.

Kompanie remontowe stanowią pierwsze, podstawowe ogniwo w systemie obsługowo-naprawczym SP. Zadaniem głównym krem jest wykonywanie RB UiSW na korzyść swoich macierzystych jednostek.

Zabezpieczenie bojowe w czasie przemarszu ZRW (grup z krem) organizować własnymi siłami i środkami, a w rejonie rozwinięcia siłami jednostek na korzyść których wymienione zespoły działają.

Podstawowym źródłem informacji niezbędnych do podjęcia decyzji o sposobie i zakresie użycia sił i środków organów naprawczych jest meldunek dowódcy (lub jego przełożonego) uszkodzonego urządzenia, zawierający wstępną ocenę zakresu i charakteru uszkodzeń oraz propozycje odnośnie ilości sił i środków naprawczych potrzebnych do ich usunięcia.

Podstawą działania organów naprawczych jest dokumentacja bojowa, która m.in. powinna zawierać dla:

a) ZRW i ZSW:

- mapę roboczą kierownika zespołu;
- dokumentację bojowo-techniczną, a w niej:
 - zadania;
- skład (siły i środki) oraz możliwości remontowe;
 - obowiązki osób funkcyjnych;
 - organizację dowodzenia i łączności;
 - sygnały powiadamiania;

- schemat kolumny marszowej;
- wykaz posiadanych zestawów remontowych oraz źródeł zaopatrywania;
- źródła i ilości zabieranego przez ZRW sprzętu i wyposażenia (j.o. , j.n. itp. oraz asygnaty na ich pobranie);
- dokumentację techniczną i technologiczną wykonywania napraw w warunkach polowych;
- środki łączności radiowej i polowej, wyposażenie kwatermistrzowskie itp.;

b) krem:

- mapę roboczą dowódcy krem;
- dokumentację bojowo-techniczną a w niej pozycje według potrzeb (z pkt. a)).

W celu zachowania nawyków przez składy osobowe ZRW w organizowaniu i wykonywaniu manewrów dokonywać rozśrodkowania (w składzie sił i środków czasu „P”) jeden raz w roku jednego ZRW do wyznaczonego rejonu ćwiczebnego. Powyższe zadanie umieszczać w planie głównych zamierzeń RWT. Wskazane jest aby to ćwiczenie było połączone z innymi treningami i ćwiczeniami organizowanymi przez wyższych przełożonych.

Do obliczania dobowych możliwości remontowych przyjmuje się średnią pracochołność:

a) remontu średniego sprzętu:

- zestawu raketowego z-p	- 2600 rbh;
- radiotechnicznego	- 500 rbh;
- samochodowego	- 50 rbh;
- łączności i UL	- 300 rbh;

b) remontu bieżącego sprzętu:

- zestawu raketowego z-p	- 260 rbh;
- radiotechnicznego	- 50 rbh;
- samochodowego	- 15 rbh;
- łączności i UL	- 50 rbh.

Do obliczania mocy dysponowanej (dmp) przyjmować 12 godzinny dzień pracy.

$$\text{dmp [rbh]} = \text{ilość osób} \times 12$$

Przewidywane dobowe możliwości RWT, ZRW (ZSW) i krem przedstawiono w tabeli nr 1,2 i 3. Bilans potrzeb i możliwości obsługowo-naprawczych organów remontowych techniki naziemnej WLOP przedstawiono w tabeli nr 4.

Tabela nr 1

**PRZEWIDYWANE DOBOWE MOŻLIWOŚCI
OBSŁUGOWO-NAPRAWCZE RWT**

Lp.	RWT	Ilość kadry i ż. s. z.	Ilość rbh [tys.]	w tym dla sprzętu					
				r/techn.		samochod.		łącznie	
				rbg	RŚ	rbg	RŚ	rbg	RŚ
1.	Poznań	103	1,2	0,4	0,8	0,5	10	0,3	1
2.	Gdynia	87	1,0	0,3	0,6	0,4	8	0,3	1
3.	Toruń	204	2,4	0,8	0,3*	1,0	20	0,6	2
RAZEM		394	4,6	1,5		1,9	38	1,2	4

* - ilość RŚ zestawów raketowych

Tabela nr 2

**PRZEWIDYWANE DOBOWE MOŻLIWOŚCI
OBSŁUGOWO-NAPRAWCZE ZRW (ZSW)**

Lp.	RWT	Ilość kadry i ż. s. z.	Ilość rbh [tys.]	w tym dla sprzętu:					
				r/techn.		samochod.		łącznie	
				rbg	RŚ	rbg	RŚ	rbg	RŚ
1.	Poznań	33	0,4	0,15	0,3	0,20	4	0,15	0,5
2.	Gdynia	28	0,3	0,10	0,2	0,10	2	0,10	0,3
3.	Toruń	65	0,8	0,30	0,1*	0,30	6	0,20	0,6
RAZEM		126	1,5	0,55		0,60	12	0,45	1,4

Tabela nr 3

**PRZEWIDYWANE DOBOWE MOŻLIWOŚCI
OBSŁUGOWO-NAPRAWCZE krem**

Lp.	krem	Ilość rbh [tys.]	w tym dla sprzętu:							
			r/techn.		samochod.		łącznie		WRe	
			rbh	RB	rbh	RB	rbh	RB	rbh	RB
1.	Brt	6	2,25	45	2,25	150	1,5	30	-	-
2.	BR	2	0,8	3*	0,8	53	0,4	8	-	-
3.	Pr	0,8	0,3	1*	0,3	20	0,2	4	-	-
4.	Pzrl	0,3	-	-	0,15	10	-	-	0,15	3
RAZEM		9,1	3,35	45/4*	3,50	233	2,1	42	0,15	3

* - ilość RB zestawów raketowych

Tabela nr 4

**BILANS PRZEWIDYWANYCH DOBOWYCH POTRZEB
I MOŻLIWOŚCI ORGANÓW OBSŁUGOWO-NAPRAWCZYCH TECHNIKI
NAZIEMNEJ SIŁ POWIETRZNYCH**

Lp.	Nazwa sprzętu	Straty bezpowrotne i potrzeby naprawcze				Możliwości naprawcze		Realizacja potrzeb	
		Bez	RG	RŚ	RB	RŚ	RB	RŚ	RB
1.	Rakietowy	0,5	0,5	0,8	1,5	0,3	4	-0,5	2,5
2.	Radiolokacyjny	3,5	3,5	5,3	11,4	1,4	45	-3,9	33,6
3.	Samochodowy	122	53	175	700	38	233	-137	-467
4.	Łączności	13	17	26	42	-	42	-22	-
5.	Rozpoznania i Wre.	0,6	0,8	1,2	2,0	-	3	-1,2	1

W tabeli 4, gdzie przedstawiona jest realizacja potrzeb obsługowo-naprawczych widać, że już po pierwszej dobie działań bojowych powstanie deficyt mocy produkcyjnej organów wykonawczych w realizacji :

- RŚ sprzętu radiolokacyjnego - ok. 2000 rbh;
- RŚ i RB sprzętu samochodowego - po ok. 7000 rbh;
- RŚ sprzętu łączności - ok. 7000 rbh.

Tak więc, w toku prowadzenia powietrznej operacji obronnej nadal będą powstawać straty w sprzęcie technicznym a deficyt ten będzie wzrastał, osiągając maksymalną wartość w 3-4 dobie działań bojowych. W następnych dobach, wraz z systematycznym zmniejszaniem się ilości sprzętu technicznego, deficyt mocy produkcyjnej organów wykonawczych zacznie maleć.

Niemożliwość sprostania przez organy wykonawcze potrzebom w zakresie remontu sprzętu technicznego spowoduje, że nie wyremontowany sprzęt techniczny już po pierwszej dobie trzeba będzie zaliczać do strat bezpowrotnych w skali powietrznej operacji obronnej. Dotyczyć to będzie głównie sprzętu technicznego

zakwalifikowanego do RŚ i RB w odniesieniu do pojazdów samochodowych. Przyczyną tego jest stosunkowo długi czas technologiczny realizacji tych remontów, szeroki zakres przedsięwzięć remontowych, konieczność przeprowadzenia ewakuacji uszkodzonego sprzętu do odpowiedniego organu remontowego. Poza tym, jeśli weźmiemy jeszcze pod uwagę realizację rozpoznania technicznego i ewakuacji technicznej uszkodzonego sprzętu technicznego przez personel poszczególnych organów wykonawczych, zauważymy, że deficyt mocy produkcyjnej zmniejszy się i wydłuży czas realizacji poszczególnych remontów.

Aby rozwiązać przedstawiony problem wydaje się celowym rozważenie możliwości znacznego rozbudowania kompanii remontowych oraz przekazanie zadań ewakuacji technicznej Wojskom Obrony Terytorialnej.

II. SYSTEM ZAOPATRYWANIA

2.5.1. Zadania systemu zaopatrzenia

Szefostwo Techniki Naziemnej w systemie zaopatrzenia realizuje następujące zadania:

- planuje dostawy;
- gromadzi i przechwuje zapasy;
- zaopatruje w UiSW i techniczne środki materiałowe (tśm);
- prowadzi ewidencję UiSW oraz tśm.;
- wycofuje z eksploatacji i zagospodarowuje UiSW ;
- prowadzi sprawozdawczość.

2.5.2. Organizacja zaopatrywania wojsk w Uzbrojenie i Sprzęt Wojskowy oraz techniczne środki materiałowe

2.5.2.1. Planowanie dostaw U i SW.

W uzgodnieniu z szefami rodzajów wojsk i służb Sił Powietrznych oraz w oparciu o przydzielone środki finansowe i planowany rozwój wojsk powstaje plan zakupów U i SW z uwzględnieniem priorytetów. Plan taki jest przesyłany do Departamentu Dostaw Uzbrojenia i Sprzętu Wojskowego MON (DDU i SW MON). DDU i SW MON organizuje przetarg na dostawę sprzętu. Z kontrahentami, którzy przystąpili do przetargu, negocjowane są ceny sprzętu, czas dostaw, gwarancje itp. Z producentem, który wygrał przetarg, zawierana jest umowa na dostawę odpowiedniego sprzętu - planowanie dostaw tśm.

Podstawowym rodzajem zaopatrywania Sił Powietrznych w tśm jest system planowo-zapobiegawczy.

Aktualnie ze względu na trudną sytuację ekonomiczną i utrudnienia w zakupach, niektóre tśm(jednostkowe i bardzo drogie) są pozyskiwane w trybie dostaw doraźnych (awaryjnych).

Potrzeby jednostek (OG) w zakresie tśm planowane są dwutorowo :

a) w systemie informatycznym PROCES (SI PROCES) obejmującym części zamienne i podzespoły elektroniczne, które zostały zaindeksowane w DIM-73 i wprowadzone do tego systemu. System aktualnie rozpowszechniony jest na branże :

- sprzętu radioelektronicznego ;
- sprzętu łączności ;
- pojazdów mechanicznych ;
- sprzętu inż.-sap. i opchem.

System PROCES planuje potrzeby na podstawie rocznego zużycia tśm. według poniższego wzoru:

$$\text{zużycie} \times \text{współczynnik (1,5)} + \text{normatyw (0,20"z")} + \text{braki - posiadane zapasy} = \text{propozycja planu zamówień}$$

Propozycja planu zamówień z Centrum Przetwarzania Informacji (CPI) przesyłana jest do Oddziałów Gospodarczych (OG) systemu PROCES celem naniesienia poprawek.

Po naniesieniu poprawek i uzupełnień przez OG systemu PROCES powstaje plan właściwy, w oparciu o który powinny być realizowane zamówienia przez Departament Dostaw U i SW MON.

Obieg informacji w zakresie planowania i zużycia tśm zawiera się pomiędzy OG a CPI. Rola Oddziału Zaopatrywania Szefostwa Techniki Naziemnej Sił Powietrznych jest ograniczona i sprowadza się tylko do funkcji nadzorczej. W zależności od dokładności pracy OG w SI PROCES zależy jakość dostaw.

Dostawy tśm w SI-PROCES są realizowane z opóźnieniem rocznym.

b) w systemie tradycyjnym, który obejmuje nie zaindeksowane w DIM-73 części i materiały (głównie do zestawów raketowych i EZZ). System ten wymaga prowadzenia odrębnej dokumentacji ewidencyjnej oraz „ręcznego” planowania potrzeb przez wszystkie szczeble zaopatrzeniowe (OG, ZT, OZ STN WLOP). Wymieniony system jest systemem pracochłonnym i czasochłonnym.

Dostawy tśm w systemie tradycyjnym są realizowane z dwuletnim opóźnieniem.

2.5.2.2. Zaopatrywanie

Organizacja zaopatrywania wojsk w UiSW i tśm. po restrukturyzacji i utworzeniu logistyki WLOP przedstawiona jest na rys. 7 i 8 gdzie funkcję składnic wiodących w rejonach logistycznych przejmą:

- w „PÓŁNOCNYM” - 1 BMT w m. TORUŃ;
- w „POŁUDNIOWYM” - 2 BMT w m. SKŁĘCZKI.

Terytorium Polski zostało podzielone na dwa rejonu logistyczne „PÓŁNOC” i „POŁUDNIE” .

Granica rozdziału rejonów logistycznych biegnie wzdłuż północnych granic śląskiego i krakowskiego okręgu wojskowego. W rejonie logistycznym „PÓŁNOC” rozśrodkowane są:

1 BMT w m. TORUŃ oraz składy magazynowe 2 BRt w m. GDYNIA, 26BR w m. GRYFICE i 2BL w m. BYDGOSZCZ. Zaopatrują one OG znajdujące się na tym terytorium.

W rejonie logistycznym „POŁUDNIE” rozśrodkowane są : 2 BMT w m. SKŁĘCZKI , składy magazynowe 1 BRt i 4 BL w m. WARSZAWA, 3 BRt w m. WROCŁAW, które odpowiednio zaopatrują OG w swoim rejonie logistycznym. Należy zwrócić uwagę, że OG leżące na południowo-wschodnich terenach Polski mają stosunkowo duże odległości do zaopatrujących je w tśm składów magazynowych.

Charakterystyka bazy magazynowej jest przedstawiona na rys. 7.

Za zaopatrzenie wojsk w U i SW i tśm zgodnie z etatami, tabelami i normami należności odpowiedzialne są Centralne Organa Logistyczne (COL).

U i SW w ramach zaopatrywania wojsk może być przekazywany z :

- składnic lub baz ;
- granicznych baz przeładunkowych (dotyczy to sprzętu z importu);
- zakładów produkujących sprzęt;
- innych jednostek (w ramach przerzutów nadwyżek sprzętu).

Dostawy sprzętu zasadniczego z importu realizowane będą głównie przez graniczne bazy przeładunkowe zorganizowane w m. RZEPIN, ZEBRZYDOWICE i KRÓWNIKI, gdzie następuje odbiór od konwoju dostawcy. Z baz tych U i SW kierowane są do JW. Oprócz tego może nastąpić dostawa sprzętu do JW poprzez przedsiębiorstwo spedycyjne np. „C.HARTWIG”. Sprzęt po rozwinięciu u użytkownika jest formalnie przekazywany (stan techniczny, stan ilościowy i przeszkolenie załóg w zakresie eksploatacji) przez ekipę dostawcy.

Przy odpowiednio dużych dostawach danego typu U i SW jego przyjęcie (stanu technicznego i stanu ilościowego), może nastąpić w ciągu 14 dni przez komisję JW , do której ten sprzęt dostarczono. W przypadku niezgodności w stanie ilościowym lub jakościowym JW składa odpowiednią reklamację do dostawcy sprzętu.

Odbiór sprzętu krajowego, np. stacji rlok, odbywa się z reguły u producenta.

Transport realizowany jest siłami odbiorcy.

O terminach dostaw sprzętu JW powiadamiane są przez COL.

Szczegółowe zasady odbioru sprzętu z importu są podane w instr. sygn.

Sł.Tech.18/79, a od dostawcy krajowego w odpowiednich instrukcjach branżowych.

Strukturę zaopatrywania wojsk w zasadnicze U i SW przedstawia rys.8.

Zaopatrywanie wojsk w tśm realizowane jest z kilku źródeł:

- z zakupów centralnych;
- z zakupów realizowanych przez 1 i 2 BMT - głównie materiały grupy „B”;
- z zakupów realizowanych przez ZT i OG z podziałki służb technicznych - drobne części zamienne i materiały grupy „B”;
- z wybrakowywanego w tym celu sprzętu.

Drobne UiSW oraz tśm jest dostarczane z przemysłu krajowego lub importu wg rozdzielnika sporządzonego przez Oddział Zaopatrzenia Techniki Naziemnej SP do BMT. Z BMT tśm kierowane są w odpowiednich ilościach do składów magazynowych przy ZT, które dokonają rozdziału wg. planu do zaopatrywanych OG. W przypadku realizacji potrzeb dodatkowych lub doraźnych może nastąpić zaopatrywanie OG bezpośrednio z BMT.

Według dotychczasowych ustaleń sprzęt samochodowy i specjalny jest zaopatrywany w tśm poprzez RBM (GPZT). Szczegóły w tym zakresie podane są w „Zbiorze tymczasowych zasad zintegrowanego zaopatrywania w uzbrojenie, sprzęt wojskowy, środki bojowe i materiałowe” wydane przez Zarząd Zaopatrywania SG WP w 1993 r.

W świetle wytycznych szefa Zarządu Technicznego SG WP z dnia 1.10.96 r. w sprawie zasad zaopatrywania sił zbrojnych w sprzęt i materiały powszechnego użytku (grupa „B”), uprawnienia w zakresie dysponowania (zakupy, dystrybucja, wybrakowanie, zagospodarowanie itp.) sprzętem i materiałami grupy „B” pojazdów

mechanicznych, wyposażenia warsztatowego, sprzętu specjalnego, itp. zostały scedowane na służby logistyczne WLOP. Wymagać to będzie nowego spojrzenia na sposób zaopatrywania tego sprzętu w tśm.

Struktura zaopatrywania wojsk w drobne UiSW oraz tśm. jest przedstawiona na rys. 9.

2.5.2.3. Ewidencja

Uzbrojenie i Sprzęt Wojskowy ewidencjonowany jest w SI RADIN oraz w systemie księgowości tradycyjnej .

Na szczeblu OG podstawową ewidencję prowadzi się w księgach stanów ilościowych i księgach numerowych. Ewidencja w SI RADIAN (prowadzi tylko stany ilościowe) jest ewidencją pomocniczą. Na szczeblach ZT,RSZ prowadzi się ewidencję ilościową w SI RADIAN. Na niektóre U i SW, np. zestawy raketowe itp. na szczeblu RSZ wymagane jest prowadzenie ewidencji numerowej.

2. 5. 2. 4. Wycofywanie i zagospodarowanie U i SW

Na U i SW, które wypracowały jedną z norm eksploatacyjnych (lata lub motogodziny) a naprawa ich jest nieopłacalna OG sporządza :

- protokół stanu technicznego ;
- wykaz do zagospodarowania .

Powyższe dokumenty powinny zawierać jednoznaczne wnioski o sposobie ich zagospodarowania i są przesyłane „drogą służbową” do odpowiednich COL.

Centralny Organ Logistyczny w porozumieniu z Gestorem sprzętu wydaje decyzję o zagospodarowaniu.

Zagospodarowanie może odbywać się poprzez :

- rozkompletowanie ;
- wybrakowanie ;
- odsprzedanie do GN ;
- przekazanie (nieodpłatne) do GN lub innych JW.

Na okoliczność zagospodarowania U i SW, OG sporządza odpowiednie dokumenty i na tej podstawie spisuje je ze stanu WP.

Szczegóły w zakresie zagospodarowania U i SW regulują przepisy dla danej służby. Wraz ze zgłaszaniem U i SW do zagospodarowania winny być zgłaszane również w odpowiedniej ilości ZOR-y do tego sprzętu.

2. 5. 2. 5. Możliwości zaopatrywania wojsk na poszczególnych szczeblach kierowania

Posiadane zapasy części zamiennych urzutowane są następująco:

- 15 % - w BMT ;
- 35 % - w ZT;
- 50 % - w OG.

Przyjmuje się, że posiadane zapasy tsm zabezpieczają 30 dni działań bojowych Sił Powietrznych.

Zgromadzone na szczeblu taktycznym zapasy części zamiennych zabezpieczają działania bojowe Jednostek Wojskowych przez okres 15 dni.

Części zapasowe są przechowywane luzem lub w zestawach obsługowo-remontowych (ZOR). Obecnie ze względów oszczędnościowych do U i SW nowoprodukowanego nie tworzy i nie zamawia się u producenta ZOR. Przechodzimy na zapasy części zamiennych gromadzonych w zestawach indywidualnych przy sprzęcie i luzem w magazynach OG, ZT i BMT. ZOR-y ze względu na duże braki w ukończeniu przestały spełniać swoją rolę i są rozkompletowywane. W ich miejsce w OG tworzone są tzw. „zestawy magazynowe”. Tworzy się je z części luzem nie występujących w indywidualnych zestawach przy sprzęcie oraz najbardziej podatnych na uszkodzenia.

Ze względu na brak pododdziałów transportowych w BMT, transport tsm. w relacji BMT - ZT - OG, organizuje odbiorca we własnym zakresie.

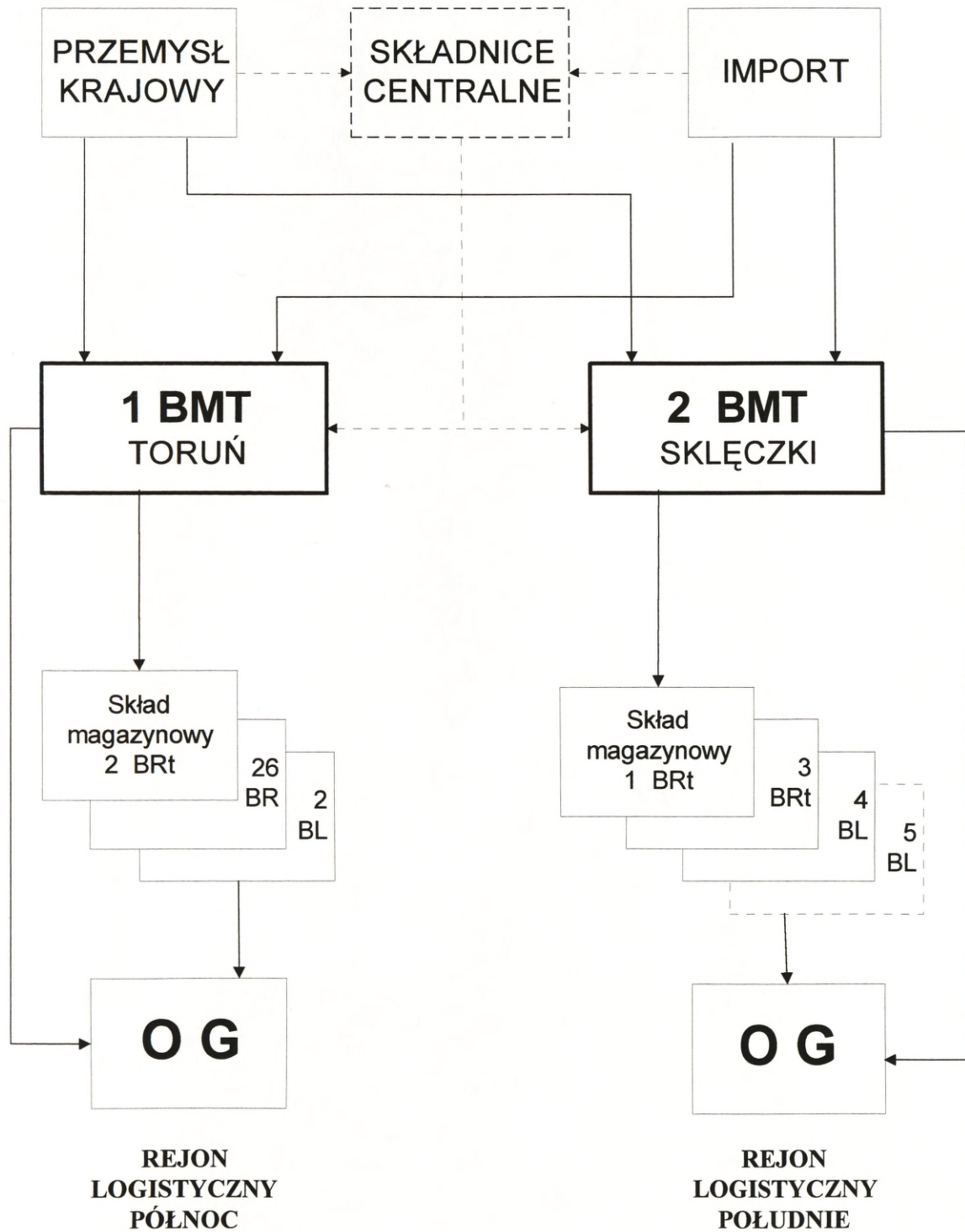
Charakterystyka bazy magazynowej

Rysunek nr 7

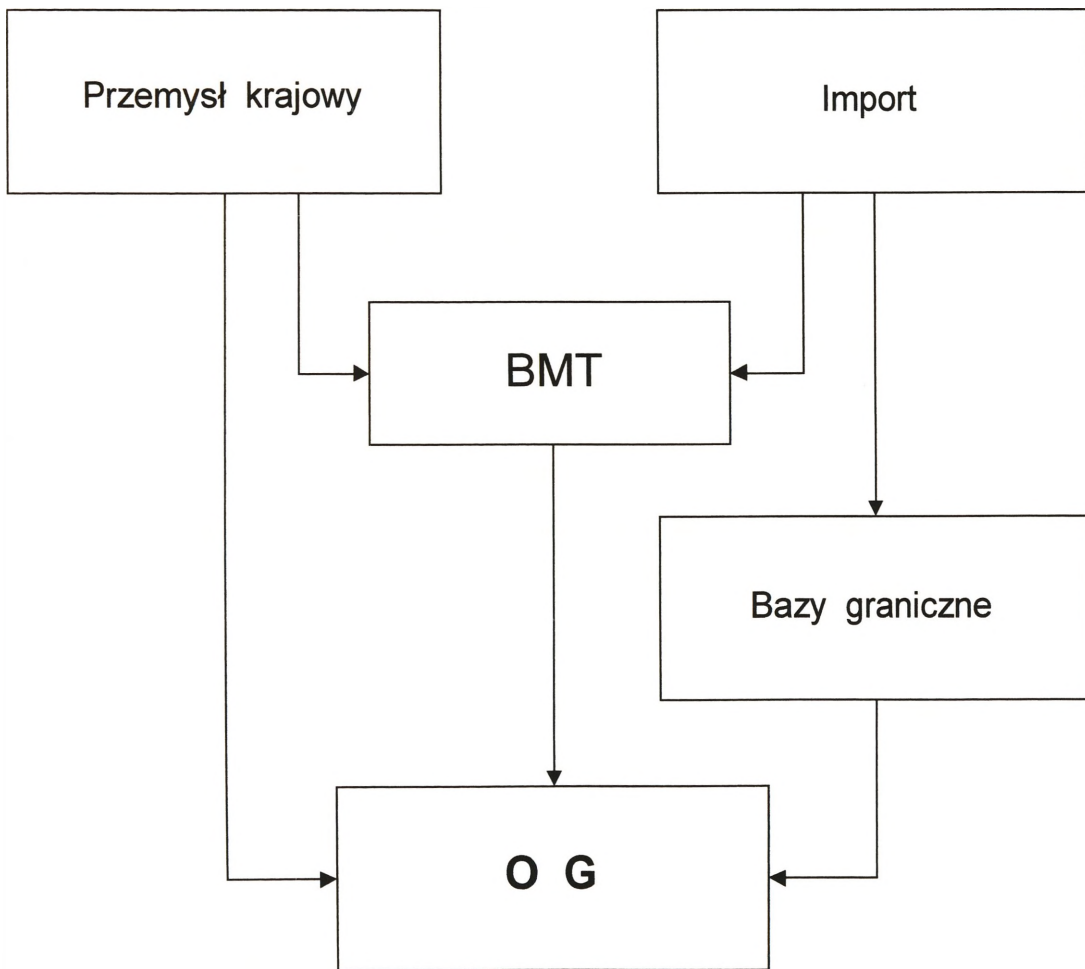
JW	POWIERZCHNIA MAGAZYNOWA OGÓLNA (m ²)	POWIERZCHNI A OGRZEWANA (m ²)	DOJAZD
Rejon logistyczny PÓŁNOC			
1 BMT TORUŃ	19 393	9 159	bocznic kolejowa o dł. 10155 m
Skład magazynowy 2 BRt GDYNIA	1 990	1 990	Kołowy
Skład magazynowy 26 BR GRYFICE	1 256	1 256	Kołowy
Skład magazynowy 2 BL	715	505	Kołowy

BYDGOSZCZ			
R A Z E M	23 354	12 910	-
Rejon logistyczny POŁUDNIE			
2 BMT SKŁĘCZKI	44 069	22 034	kołowy, bocznica kolejowa, ładowisko
Skład magazynowy 4 BL WARSZAWA	853	610	Kołowy
Skład magazynowy 1 BRt WARSZAWA	1 492	1 492	Kołowy
Skład magazynowy 3 BRt WROCŁAW	1 183	1 183	Kołowy
R A Z E M	47 597	25 319	-

Struktura zaopatrzenia wojsk w drobny sprzęt UiSW oraz tśm.

Struktura zaopatrywania wojsk w zasadnicze UiSW

3. KONCEPCJA ORGANIZACJI ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO TECHNIKI NAZIEMNEJ SIŁ POWIETRZNYCH DZIAŁAJĄCYCH W RAMACH POŁĄCZONYCH WIELONARODOWYCH SIŁ POWIETRZNYCH NATO

Według poglądów NATO zabezpieczeniem technicznym (podobnie jak też i w naszych Siłach Zbrojnych) zajmuje się pion eksploatacji Uzbrojenia i Sprzętu Wojskowego (UiSW). **Eksploatacja** natomiast obejmuje wszystkie działania pozwalające utrzymać UiSW w sprawności technicznej lub przywracać im ją, czy też zdolność użytkową. W procesie eksploatacji UiSW państw NATO wyróżnia się dwa etapy; **zabezpieczenie techniczne** oraz **użytkowanie**. Ze względu na zdecydowane różnice wymogów w zakresie zabezpieczenia technicznego UiSW (dotyczące statków powietrznych w całościowym „**zabezpieczeniu technicznym**” lotnictwa w ogóle, w tym wyróżnia się; **zabezpieczenie techniczne techniki lotniczej** oraz **zabezpieczenie techniczne techniki naziemnej**).

Zabezpieczenie techniczne to takie działania zabezpieczające, w których występuje UiSW i realizowane są procesy związane z:

- obsługiwaniem technicznym;
- remontem sprzętu uszkodzeń bojowych (BDR);
- rozpoznaniem technicznym (oceną uszkodzeń);
- ewakuacją techniczną.

Skuteczność remontów zależy od systematycznego i elastycznego stosowania; wykorzystywanych procedur standardowych, kontroli uszkodzonego sprzętu w celu oceny strat, priorytetów remontowych i prac pierwszej kolejności; decyzji dotyczących lokalizacji remontu; zaopatrywania w niezbędne części zamienne oraz organizacji potoków remontowych. Remont sprzętu uszkodzeń bojowych (BDR) jest ważnym elementem utrzymania sprzętu w gotowości do użycia w czasie działań. Przeznaczeniem remontów jest przywracanie wartości bojowej uszkodzonemu sprzętowi tak szybko jak to jest możliwe, niezależnie od warunków i przyczyny

powstałego uszkodzenia. Ocena uszkodzeń powinna być wykonana szybko i nie zawsze będzie ona się wiązała z automatycznym przeprowadzeniem testu sprzętu lub też użyciem skomplikowanych narzędzi. Przepisy w tym względzie, są przede wszystkim ukierunkowane na ograniczenie uszkodzeń, określenie rodzaju uszkodzeń, opracowanie planu remontu uszkodzeń i minimalizacji ryzyka dla ludzi oraz sprzętu. W trakcie wykonywania zadania należy spowodować, żeby w następstwie BDR realizowana była specjalistyczna obsługa lub remont przywracający sprzętowi pełną zdolność użytkową (w naszych SZ- sprawność techniczną). Przewidywane efekty BDR mogą być lepsze o ile w czasie pokoju ćwiczone będą wypróbowane technologie oceny uszkodzeń i szybkiego remontu, gromadzone będą zapasy (materiałów, części zamiennych), realizowana będzie wymiana doświadczeń na wszystkich szczeblach, projektowane będą narzędzia oraz środki BDR. Współpraca i porozumienia z państwem-gospodarzem (HNS) zapewni lepsze możliwości działania BDR.

Jak widać, na podstawie przytoczonych materiałów, zabezpieczenie techniczne oraz procesy w nim realizowane, rozumiane są tak samo jak i w naszych Siłach Zbrojnych.

Użytkowanie UiSW polega na wykorzystaniu bezpośrednio w działaniach bojowych, w działalności gospodarczej, w szkoleniu itd. W zakresie użytkowania wyróżnia się tzw. bezpośrednie każdorazowe przygotowanie do działań (obsługiwanie techniczne bieżące) oraz odtwarzanie gotowości użytkowej-bojowej do kolejnych działań bojowych. Czynności związane z użytkowaniem wykonywane są bezpośrednio przez personel obsługowy użytkownika, natomiast czynności dotyczące zabezpieczenia technicznego realizowane są przez logistyczne organa wykonawcze.

Jedynym wskaźnikiem kwalifikacji UiSW do jednego lub drugiego etapu jest jego stan tzw. gotowości technicznej. Oznacza to, że technika, która jest w stanie gotowości technicznej może być („użytkowana”).

3.1. REORGANIZACJA POTENCJAŁU OBSŁUGOWO-NAPRAWCZEGO SPRZĘTU TECHNIKI NAZIEMNEJ

Opracowując propozycję reorganizacji potencjału obsługowo-naprawczego sprzętu techniki naziemnej przyjąłem:

- ogólne założenia użycia lotnictwa Sił Powietrznych RP w świetle doktryny obronnej i wynikające z nich zadania dla systemu zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej;
- docelową strukturę organizacyjną Sił Powietrznych;
- prognozowane docelowe ilości i typy sprzętu technicznego;
- prognozowane potrzeby obsługowo-naprawcze;
- wymagania, którym powinien sprostać nowy system zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej w obliczu konieczności wyposażenia w nowy i zmodernizowany sprzęt oraz uzbrojenie Wojsk Obrony Przeciwlotniczej (Wojska Raketowe i Wojska OPL) ;
- nowy system zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej powinien być tak zbudowany aby umożliwił zabezpieczenie oddziałów Sił Powietrznych na obszarze kraju oraz poza nimi, jeśli nasze wojska uczestniczyć będą w działaniach w ramach połączonych wielonarodowych Sił Powietrznych NATO;
- konieczność efektywniejszego wykorzystania istniejącego oraz przygotowania i wyposażenia użytkowników do realizacji procesu eksploatacji pojazdów gaśnicowych (które to będą nosicielami uzbrojenia i sprzętu wojskowego Wojsk Raketowych) a organów wykonawczych do zabezpieczenia technicznego na nowym sprzęcie technicznym (szczególnie na pojazdach gaśnicowych, które to będą nosicielami uzbrojenia i sprzętu wojskowego Wojsk Raketowych);
- wdrożyć w proces eksploatacji sprzętu i uzbrojenia nową pięciostopniową skalę remontu.

Na podstawie analizy powyższych uwarunkowań proponuję nową koncepcję organizacji potencjału obsługowo-naprawczego, w której zakładam:

1. podstawowym elementem potencjału obsługowo-naprawczego dla Wojsk Raketowych będą Bazy Raketowe a dla Wojsk Lotniczych Bazy Lotnicze;

2. bazę raketową tworzyć będą; 3-6 dywizjonów raketowych (dr), z czego 1-2 dr rozwinięte a pozostałe skadrowane;
3. na czas „W” zwiększyć możliwości obsługowo-naprawcze drużyn remontowych w dywizjonach raketowych Baz Raketowych poprzez zmianę ich organizacji uwzględniającej nowe zadania i sprzęt;
4. celowym i uzasadnionym z punktu widzenia operacyjnego wydaje się, aby w każdej Bazie Raketowej utworzyć kompanię remontową a nie tak jak dotychczas zakłada się istnienie kompanii remontowych przy Brygadach Raketowych , jeśli nie to zwiększyć możliwości obsługowo-naprawcze kompanii remontowych Brygad Raketowych, aby kompania po wydzieleniu ze swoich sił i środków 1-2 Grup Ratunkowo-Ewakuacyjnych mogła wykonywać zadania;
5. gdyby tylko była kompania remontowa w Brygadzie Raketowej to wtedy celowym i uzasadnionym byłoby zwiększyć etat Rejonowych Warsztatów Technicznych, tak aby one dodatkowo mogły realizować ewakuację techniczną uszkodzonego sprzętu bojowego.

3.2. PRZYSTOSOWANIE POLSKICH ORGANÓW LOGISTYCZNYCH DO WYKONYWANIA ZADAŃ W RAMACH ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO POŁĄCZONYCH WIELONARODOWYCH SIŁ POWIETRZNYCH NATO

Bardzo istotnym problemem jest przystosowanie potencjału logistycznego Sił Powietrznych do wykonywania zadań zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej, realizowanych w ramach wspólnego zabezpieczenia logistycznego Sił Powietrznych NATO.

Podstawą do rozwiązania tego problemu będą ustalenia zawarte w odpowiednim Porozumieniu Normalizacyjnym NATO (STANAG). Jest ono

wydawane przez Przewodniczącego Wojskowej Agencji ds. Standaryzacji (MAS)⁴ na podstawie upoważnienia nadanego mu przez Komitet Wojskowy NATO⁵.

Kraje, które ratyfikowały⁶ to Porozumienie zobowiązane są do przestrzegania jego ustaleń oraz w dowolnym czasie mogą zgłaszać propozycje zmian Porozumienia do upoważnionych organów. Poszczególne państwa ratyfikujące Porozumienie mogą podawać swoje zastrzeżenia⁷ do niniejszego dokumentu. Po ratyfikacji dokumentu Dowództwa Sił Zbrojnych poszczególnych krajów wydają odpowiednie rozkazy, zarządzenia i instrukcje wdrażające⁸ go w życie.

W ten sposób Porozumienie Normalizacyjne umożliwia wspólne planowanie i realizację zadań przez Połączone Siły Zbrojne NATO, uwzględniając jednocześnie realne możliwości poszczególnych państw członkowskich Sojuszu.

W stosunku do poszczególnych państw, zakres odpowiedzialności za realizowanie wspólnego zabezpieczenia logistycznego lotnictwa, zawarty jest w STANAG Nr 3430. Dokument ten co 2 lata jest uaktualniany.

Ustalenia dotyczące przedsięwzięć zabezpieczenia technicznego zawarte są w Programie Wspólnej Realizacji Zabezpieczenia Logistycznego Sił Powietrznych, który jest zawarty w wyżej wymienionym STANAG-u. Wykonanie postanowień Programu umożliwia interoperacyjne odtwarzanie gotowości bojowej w bazach lotniczych i bazach raketowych zgłoszonych do dyspozycji Dowództwa Połączonych Sił Powietrznych NATO.

⁴ Wojskowa Agencja ds. Standaryzacji (MAS) jest jedną z agencji wojskowych w strukturze dowodzenia NATO, powstała w celu ułatwienia operacyjnej, proceduralnej i materialnej standaryzacji pomiędzy państwami członkowskim, pozwalająca siłom zbrojnym NATO prowadzić jak najbardziej efektywnie wspólne działania („NATO vademecum”, Bellona, Warszawa 1995, s.126).

⁵ Komitet Wojskowy NATO odpowiada za wszystkie sprawy wojskowe w NATO. Umożliwia konsultacje i współpracę pomiędzy państwami członkowskimi w kwestiach militarnych wynikających z Traktatu Północnoatlantyckiego oraz doradza w tych sprawach Sekretarzowi Generalnemu, Radzie Północnoatlantyckiej, Komitetowi Planowania i Obrony oraz Grupie Planowania Nuklearnego (Tamże, s. 157).

⁶ Przez ratyfikację rozumie się deklarację, poprzez którą dany kraj formalnie akceptuje ustalenia zawarte w Porozumieniu Normalizacyjnym.

⁷ Przez zastrzeżenia rozumie się wniesione przez dany kraj uwagi, określające jaka część Porozumienia Normalizacyjnego nie może być, lub jaka jedynie może być wdrożona.

⁸ Przez wdrożenie rozumie się spełnienie przez kraj obowiązków wynikających z ratyfikowanego Porozumienia Normalizacyjnego.

Polska, jako przyszły członek NATO, również będzie musiała przygotować swoje siły spełniające wymagania wyżej wymienionego Programu.

Podstawową dokumentację techniczną, stanowić będą Instrukcje Wspólnej Realizacji Zabezpieczenia Logistycznego Sił Powietrznych, osobne dla każdego typu sprzętu i uzbrojenia wojskowego. W Instrukcji zawarte będą informacje dotyczące m.in.

przedsięwzięć zabezpieczenia technicznego a w tym:

- ogólny opis i funkcje sprzętu oraz informacje niezbędne do rozróżnienia poszczególnych wersji danego typu sprzętu i uzbrojenia;
- środki bezpieczeństwa jakie musi zachować personel techniczny w czasie wykonywania obsługiwań technicznych;
- ogólne wiadomości potrzebne do realizacji obsługiwań sprzętu i uzbrojenia wojskowego oraz słownik specjalistycznych terminów wykorzystywanych w Instrukcji i jej załącznikach;
- wykaz wyposażenia i narzędzi niezbędnych do wykonania obsługiwań;
- dane dotyczące zewnętrznego zasilania elektrycznego oraz zewnętrznych instalacji ciśnieniowych;
- opis procedur i wyposażenia potrzebnego do holowania ;
- szczegółowy opis konkretnych czynności jakie muszą być wykonane na sprzęcie i uzbrojeniu;
- wykaz wykorzystywanych do obsługiwań technicznych środków materiałowych wraz z ich zamiennikami, dopuszczonymi do użycia w sytuacjach wyjątkowych;

Warunkiem skutecznego wykorzystania powyższego potencjału technicznego, będzie dysponowanie wyszkolonym personelem technicznym, zdolnym do przeprowadzenia odpowiednich obsługiwań technicznych, określonych typów sprzętu i uzbrojenia.

Podstawą do ich wykonywania będą instrukcje obsługiwań oraz kontroli systemów uzbrojenia określonych typów sprzętu i uzbrojenia.

Obsługiwanie systemów uzbrojenia umożliwią zgromadzone wcześniej i utrzymywane w stanie sprawności technicznej, specjalistyczne narzędzia, sprzęt obsługowy wymagany do zainstalowania środków bojowych na wyrzutniach oraz specjalistyczna

aparatura kontrolno - pomiarowa, niezbędna w procesie doprowadzania uzbrojenia do stanu gotowości do bojowego zastosowania.

Nieodzowne jest także zgromadzenie w magazynach bazy, środki bojowe w ilości pozwalającej na zabezpieczenie potrzeb Sił Powietrznych działających na danym kierunku operacyjnym.

Naziemny personel techniczny, przeszkolony w zakresie wykonywania obsługiwań technicznych i remontów na odpowiednich typach , wykorzystując przedstawioną uprzednio dokumentację techniczną, narzędzia, sprzęt i środki bojowe (śb), zapewni realizację zabezpieczenia technicznego sprzętu i uzbrojenia. We wszystkich wydzielonych bazach realizujących zabezpieczenie techniczne będą okresowo przeprowadzane ćwiczenia i treningi z udziałem sprzętu i uzbrojenia określonych typów. Ich zadaniem będzie osiągnięcie i utrzymanie wymaganej zdolności personelu technicznego do wykonywania obsługiwań w nakazanym zakresie. Zgromadzony w bazach sprzęt techniczny i wyposażenie będzie raz w roku sprawdzane, w celu stwierdzenia jego sprawności technicznej i prawidłowości przechowywania.

Obsługiwanie techniczne wykraczające poza a także, przeglądy i remonty, będą wykonywane w bazach -macierzystych oddziałów Sił Powietrznych eksploatujących dane typy sprzętu i uzbrojenia wojskowego. W przypadku konieczności wykonania remontu sprzętu lub uzbrojenia znajdującego się poza miejscem stałego bazowania, zaistnieje konieczność czasowego przebazowania niezbędnego sprzętu oraz personelu technicznego, z bazy, w której eksploatowany jest tego typu sprzęt lub uzbrojenie.

4. UOGÓLNIENIA I WNIOSKI

Ostatnim etapem procesu badawczego było wnioskowanie. Podczas formułowania wniosków stosowałem metody dedukcyjne i nie dedukcyjne, zgodnie z niezawodnymi regułami wnioskowania.

Końcowej prezentacji wniosków dokonałem według ich merytorycznej przynależności dotyczącej proponowanego modelu struktury organizacyjnej zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej Sił Powietrznych w aspekcie dostosowania do potrzeb NATO.

Prezentowane wnioski odnoszą się do modelu, który na podstawie analizy zasadniczych czynników efektywności działania systemu logistycznego Sił Powietrznych (potencjał, skład, struktura oraz warunki działania systemu).

Szczególną uwagę zwróciłem na zasadnicze czynniki efektywności, którą jest wielkość i jakość potencjału transportowego oraz sposoby i warunki jego racjonalnego użycia w działaniach bojowych, tak aby Siły Powietrzne osiągnęły zamierzony cel działań bojowych. analizy problemów zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP RP przedstawionych w poszczególnych rozdziałach wynikają następujące wnioski:

1. Zabezpieczenie techniczne sprzętu technicznego i uzbrojenia obejmuje szereg przedsięwzięć, od których sprawnej realizacji w decydującym stopniu zależy możliwość efektywnego wykorzystania Sił Powietrznych na współczesnym polu walki. Różnorodność i szeroki zakres tych przedsięwzięć sprawia, że problem funkcjonowania zabezpieczenia technicznego w nowych uwarunkowaniach, staje się jednym z podstawowych problemów SZ RP jakie należy rozwiązać na drodze do utworzenia nowoczesnych SP, zdolnych zarówno do realizacji zadań obronny państwa wynikających z nowej sytuacji geopolitycznej w Europie, jak i wobec faktu dążenia Polski do przyjęcia jej do struktur obronnych NATO.
2. Formułując zasady dotychczasowego organizowania i realizowania procesu zabezpieczenia technicznego w decydującym stopniu korzystano z doświadczeń uzyskanych przez Armię Czerwoną w czasie II wojny światowej oraz z wytycznych doktryny militarnej Państw - Stron Układu Warszawskiego. Konsekwencją tego było utworzenie rozbudowanego, mobilnego potencjału obsługowo - remontowego

techniki naziemnej. Umożliwił on, znacznej części, wykonywanie zadań daleko poza granicami państwa.

3. Z analizy przedstawionych metod obsługiwań technicznych i remontu wynika, że eksploatacja nowoczesnego sprzętu i uzbrojenia nie może odbywać się przy wykorzystaniu, stosowanej od 50 lat w polskim lotnictwie wojskowym, metody eksploatacji według resursu. Jest ona bardzo mało efektywna ponieważ nie zapewnia utrzymania wysokich wymagań w zakresie gotowości bojowej i techniczno - ekonomicznych wskaźników eksploatacji. Dla nowoczesnego sprzętu i uzbrojenia najlepsze są metody obsługiwań technicznych i remontu według stanu technicznego. Podwyższają one ekonomiczność eksploatacji sprzętu poprzez obniżenie pracochłonności czynności obsługowych z jednoczesnym utrzymaniem wysokiego poziomu niezawodności.
4. Zmiana sytuacji polityczno - militarnej w Europie spowodowała przyjęcie przez Rzeczpospolitą Polską nowej doktryny wojennej, a tym samym zmianę koncepcji operacyjnego użycia lotnictwa. Zmniejszona, w wyniku realizacji postanowień Traktatu CFE, liczba sprzętu lotniczego oraz realizacja procesu dostosowania SP do współdziałania z wojskami NATO spowodowała konieczność poszukiwania nowych rozwiązań także w organizacji zabezpieczenia techniki naziemnej. Jednocześnie niski poziom nowoczesności obecnie eksploatowanego sprzętu i uzbrojenia powoduje konieczność ich pilnej wymiany na nowoczesne. Będą one eksploatowane według ich stanu technicznego.
5. Stworzenie sieci BL pozwoli Siłom Powietrznym na swobodne prowadzenie manewrowych działań bojowych, bez konieczności przemieszczania (na duże odległości) zabezpieczających je sił i środków powolnymi, naziemnymi rzutami kołowymi. Wpłynie to bardzo korzystnie także na organizację i sprawność wykonywania remontów sprzętu naziemnego. Dzięki wyeliminowaniu przedsięwzięć związanych z organizowaniem, przemieszczeniem i rozwinięciem na nowym lotnisku sił i środków Rzutu Zabezpieczenia Naziemnego, uzyskany w ten sposób, dodatkowy czas, można przeznaczyć na przeprowadzanie obsługiwań technicznych oraz remontów sprzętu, co zwiększy efektywność wykorzystania organów remontowych. Rozśrodkowane na terenie BL i dobrze zamaskowane

pododdziały remontowe będą o wiele mniej narażone na skuteczne oddziaływanie lotnictwa nieprzyjaciela niż łatwe do wykrycia i praktycznie bezbronne RZN.

6. Potencjał kompanii remontowych przyszłych Baz najprawdopodobniej okaże się niewystarczającym do sprawnego zabezpieczenia technicznego w działaniach bojowych na wszystkich lotniskach węzła bazy, zwłaszcza w obliczu gwałtownie wzrastających potrzeb remontowych w czasie „W”.
7. Bardzo ważnym elementem realizowanym w ramach zabezpieczenia technicznego jest, nierozwiązany do tej pory „problem organizowania i realizowania ewakuacji technicznej w terenie lub ewakuacji niesprawnego sprzętu z Bazy do odpowiedniego organu remontowego. Podstawą skutecznego wykonania tego przedsięwzięcia jest dysponowanie Grupami Ratunkowo - Ewakuacyjnymi posiadającymi odpowiedni sprzęt transportowy (tzn. platformy niskopodwoziowe). Systematyczne organizowanie w czasie „P” ćwiczeń z udziałem sił i środków wydzielonych do GRE zapewni należyte ich wyszkolenie oraz zgranie w ramach zespołu. Zaprocentuje to możliwością efektywnego wykorzystania tych grup podczas prowadzenia działań bojowych, a tym samym umożliwi odzyskiwanie uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu w maksymalnej ilości.
8. Przyjęcie Polski do NATO nałoży na SP obowiązek przygotowania Baz spełniających ustalenia zawarte w programie Wspólnej Realizacji Zabezpieczenia Logistycznego Lotnictwa, zawartego w STANAG-u Nr 3430. Realizacja tych postanowień umożliwi interoperacyjne odtwarzanie gotowości bojowej obcego sprzętu i uzbrojenia wojskowego (określonych typów) w polskich Bazach zgłoszonych do dyspozycji Dowództwa Połączonych Sił Powietrznych NATO.

Jak, więc widać zabezpieczenie techniczne SP RP narażone jest na wiele poważnych problemów. Od ich skutecznego rozwiązania w dużym stopniu zależeć będzie efektywność wykorzystania możliwości jakie może dać oddziałom Sił Powietrznych sprawnie funkcjonująca sieć baz .

ZAKOŃCZENIE

Przyjęta koncepcja docelowego modelu struktury organizacyjnej SP w aspekcie projektowania modelu systemu zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej oparta jest o stacjonarne źródła zaopatrzenia oraz stacjonarno-mobilne organa wykonawcze rozmieszczone w rejonach logistycznych SP.

Należy jednocześnie zdawać sobie sprawę, że docelowy model struktury organizacyjnej systemu logistycznego Sił Powietrznych a w tym i zabezpieczenia technicznego techniki naziemnej SP oraz zasady jego wykorzystania w operacjach nie są ostateczną wersją, i powinien być udoskonalane a w obecnych jednak warunkach ekonomiczno-militarnych za jedyny możliwy do realizacji.

Niniejsze opracowanie zostało wykonane jako część całości traktującej o problemach logistycznych SP. Celem natomiast tego studium było zebranie w jednym zespolonym materiale wyników badań i doświadczeń dotyczących zabezpieczenia technicznego SP, jako uporządkowanej wiedzy.

LITERATURA

1. System logistyczny Wojsk Lotniczych i OP w działaniach bojowych. Wyd. AON 1992 r.
2. Wykorzystanie i wsparcie logistyczne śmigłowców transportowych w działaniach wojsk manewrowych w operacji obronnej na obszarze kraju. Wyd. AON 1993.
3. System wsparcia logistycznego LWL. Wyd. AON 1993 r.
4. Podstawy logistyki oddziału lotnictwa. Wyd. AON 1994 r.
5. Rejon logistyczny Sił Powietrznych. Wyd. AON 1994 r.
6. Baza lotnicza WL i OP. Wyd. AON 1994 r.
7. Logistyka związku taktyczno-operacyjnego lotnictwa. Wyd. AON 1994 r.
8. Zasady sztuki operacyjnej we współczesnej logistyce WL i OP. Wyd. AON 1995 r.
9. Logistyka Sił Powietrznych w końcu pierwszego etapu transformacji SZ RP. Wyd. AON 1995 r.
10. Siły Obrony Terytorialnej w obronie baz lotniczych Polskich Sił Powietrznych w okresie zagrożenia i wojny. Wyd. AON 1996 r.
11. Odwody logistyczne Polskich Sił Powietrznych. Wyd. AON 1996 r.
12. Autonomiczne specjalistyczny system logistyczny SP RP. Wyd. AON 1996 r.
13. Kierowanie działalnością logistyczną w Siłach Powietrznych RP. Wyd. AON 1996.
14. Zabezpieczenie logistyczne Sił Powietrznych w operacjach. Wyd. AON 1997 r.
15. Rejony logistyczne („Północ” i „Południe”) Sił Powietrznych w zabezpieczeniu logistycznym operacji lotniczych. Wyd. AON 1997 r.
16. Siły Powietrzne w systemie obronnym państwa. Wyd. AON 1996 r.
17. Zabezpieczenie techniczne w systemie logistycznym Sił Powietrznych RP. Wyd. AON 1996 r.
18. Właściwości zabezpieczenia logistycznego KL w działaniach manewrowych. Wyd. AON 1996 r.
19. Logistyka Sił Powietrznych według poglądów NATO. Wyd. AON 1997 r.

ZAŁĄCZNIKI

**WYKAZ DOKUMENTÓW NORMATYWNYCH STANOWIĄCYCH
PODSTAWĘ DO DZIAŁALNOŚCI W ZAKRESIE ZAOPATRYWANIA
WOJSK W U i SW ORAZ tśm :**

I. ELETRONICZNY :

- 1/ Przepisy o gospodarce materiałowej łączności w wojsku.
sygn. Łączn. 512/72;
- 2/ Instrukcja planowania materiałowo-technicznego i finansowego w wojskach
łączności. sygn. Łączn. 558/73;
- 3/ Instrukcja organizacji i użytkowania systemu informatycznego RADIAN-1 dla
szczebli
zaopatrzenia wojsk łączności w zakresie sprzętu łączności.
sygn. Łączn. 734/79;
- 4/ Przepisy o gospodarce materiałowej łączności specjalnej i utajnionej.
sygn. Łączn. 777/80;
- 5/ Zautomatyzowany system planowania, zaopatrywania, ewidencji i
sprawozdawczości w zakresie części wymiennych w służbie uzbrojenia i
elektroniki PROCES. Wydanie pełne. sygn. Uzbr. 1401/73;
- 6/ Przepisy o gospodarce mieniem SU i E w bazach i składnicach.
sygn. Uzbr. 1981/78;
- 7/ Przepisy o gospodarce mieniem SU i E w wojsku.
sygn. Uzbr. 2000/79;
- 8/ System informatyczny PROCES - Instrukcja o organizacji i użytkowaniu systemu
w oddziałach gospodarczych, składnicach i związkach taktycznych.
sygn. Uzbr. 2125/80;
- 9/ Norma należności zestawów obsługowo-remontowych i zespołów do sprzętu
uzbrojenia i elektroniki. Część III. sygn. Uzbr. 2453/86;
- 10/ Instrukcja o gospodarce tśm SUiE w czasie wojny.
sygn. Uzbr. 2454/86;

- 11/ Norma należności zestawów obsługowo-remontowych i zespołów do sprzętu uzbrojenia i elektroniki. Część II. Sprzęt z-z i z-p OPL.sygn. Uzbr. 2456/87;
- 12/ Norma należności zestawów obsługowo-remontowych i zespołów do sprzętu uzbrojenia i elektroniki. Część IV. Sprzęt radiolokacyjny i zautomatyzowane systemy dowodzenia.sygn. Uzbr. 2457/87;
- 13/ Przepisy o klasyfikowaniu mienia służby uzbrojenia i elektroniki.
sygn. Uzbr. 2537/88;
- 14/ Zarz. nr 14 SSUiE z 13.04.1993 r. w sprawie rozszerzenia działalności SSR w zakresie planowania i zabezpieczenia potrzeb wojsk w elementy półprzewodnikowe.sygn. Uzbr. 2568/89;
- 15/ Zarz. nr 12 Szefa Logistyki z 06.07.1993 r. w sprawie normalizacji gospodarki materiałowej elektrycznymi źródłami zasilania;
- 16/ Wytyczne Szefa Zarządu Zaopat. z 06.10.1993 r. w sprawie gospodarki akumulatorami zasadowymi w wojsku;
- 17/ Wytyczne SDiZT nr wych. 524 i525 z 17.05.1991 r. w sprawie rozporządzania w służbach technicznych zbędnymi rsm;
- 18/ Instrukcja w sprawie zasad odbioru uzbrojenia i sprzętu wojskowego z importu oraz trybu zgłaszania reklamacji.sygn. Sł.Techn. 18/79;
- 19/ Ramowe przepisy o przekazywaniu i odbiorze uzbrojenia i sprzętu technicznego.
sygn. Sł. Techn. 36/83

II. CZOŁGOWO - SAMOCHODOWY :

- 1/ Przepisy o gospodarowaniu mieniem służby czołgowo-samochodowej.
sygn. Panc.Sam. 578/91;
- 2/ Przepisy o gospodarce materiałowej w służbie czołgowo-samochodowej.
sygn. Panc.Sam. 310/76;
- 3/ Katalog norm eksploatacji UiSW Wojsk Lądowych. Szt. Gen. 1458/95;

III. INŻYNIERYJNO-SAPERSKI I OBRONY PRZECIWCHEMICZNEJ :

- 1/ Instrukcja o gromadzeniu zapasów części zamiennych i materiałów eksploatacyjno-remontowych do sprzętu wojsk inżynieryjnych.sygn. Inż. 502/85;
- 2/ Instrukcja o rozporządzaniu sprzętem i materiałami wojsk inżynieryjnych.
sygn. Inż. 501/85;

- 3/ Organizacja i funkcjonowanie rejonowego systemu bieżącego zaopatrywania wojsk w techniczne środki materiałowe. sygn. Sł.Techn. 21/90;
- 4/ Zasady pracy RST i GMT. Część II.
sygn. Sł.Techn. 22/80.
- 5/ Wytyczne Szefa Wojsk Obrony Przeciwchemicznej MON z 29.12.1989 r. w sprawie rozporządzenia w wojskach zbędnym sprzętem.

IV. KOMUNIKACJI WOJSKOWEJ, WYPOSAŻENIA WARSZTATOWEGO I MATERIAŁÓW TECHNICZNYCH:

- 1/ Przepisy o gospodarce sprzętem i materiałami służby komunikacji wojskowej.
sygn. Szef. Kom. 136/80;
- 2/ Przepisy o gospodarce kolejami wojskowymi i wojskowym taborem kolejowym.
Cz. II. sygn. Szef. Kom. 11/74;
- 3/ Zarządzenie Szefa Służby Komunikacji Wojskowej GK WP nr 4 z dnia 12.08.1992 r. w sprawie ustalenia cen sprzedaży niepełnowartościowego przedmiotu użytku trwałego.

Przewidywane zmiany w strukturze remontów pojazdów samochodowych**Rodzaje remontów według obowiązujących instrukcji:**

Rodzaj remontu	RB	RŚ	RG
Pracochłonność (rbh)	12-16	40-60	ponad 60
Wykonawca	dr rem, krem.	RWT	wprp GN

Rodzaje remontów według nowej koncepcji:

Rodzaj remontu	Pomoc tech.	1 stopnia	2 stopnia	3 stopnia	4 stopnia	5 stopnia
Pracochłonność (rbh)	do 6	do 12	12-16	16-40	40-60	120-1200
Wykonawca	dr. rem.	krem	krem	RWT	RWT	wprp GN

Przewidywane zmiany w strukturze obsługi i remontów pojazdów gąsienicowych T-55 jako pojazdów bazowych WOPL**Rodzaje remontów według obowiązujących instrukcji:**

Rodzaj remontu	RB	RŚ	RG
Pracochłonność (rbh)	do 200	do 1600	ponad 1600
Wykonawca	krem.	wprp GN	wprp GN

Rodzaje remontów według nowej koncepcji:

Rodzaj remontu	Pomoc tech.	1 stopnia	2 stopnia	3 stopnia	4 stopnia	5 stopnia
Pracochłonność (rbh)	do 50	do 200	200-600	600-1000	1000-1600	>1600
Wykonawca	dr. rem.	krem	wprp GN RWT(W)	wprp GN RWT (W)	wprp GN RWT (W)	wprp GN

MYŚL PRZEWODNIA

Dowództwo 2 KOP
BYDGOSZCZ

POŁNOC

MYŚLĄ PRZEWODNIĄ „KONCEPCJI...”
JEST UTWORZENIE DWÓCH
KORPUSÓW OBRONY POWIETRZNEJ
(KOP) DYSLOKOWANYCH W
REJONACH OBRONY- „PÓŁNOC” I
„POŁUDNIE”,

CEDYNIA

KRUSZWICA

POŁUDNIE

Dowództwo 3 KOP
WROCLAW

RAWA MAZ.

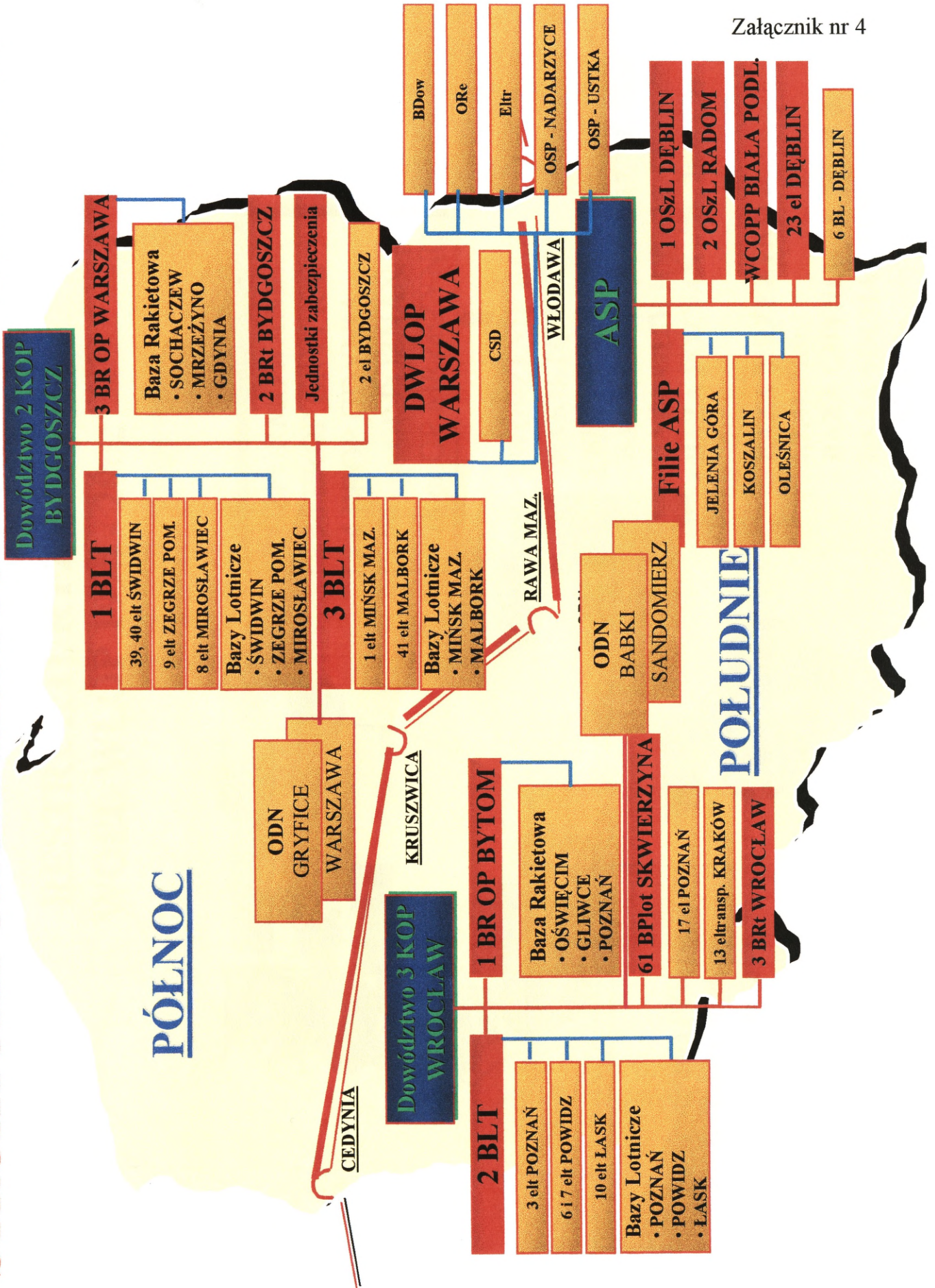
WŁODAWA

ASP

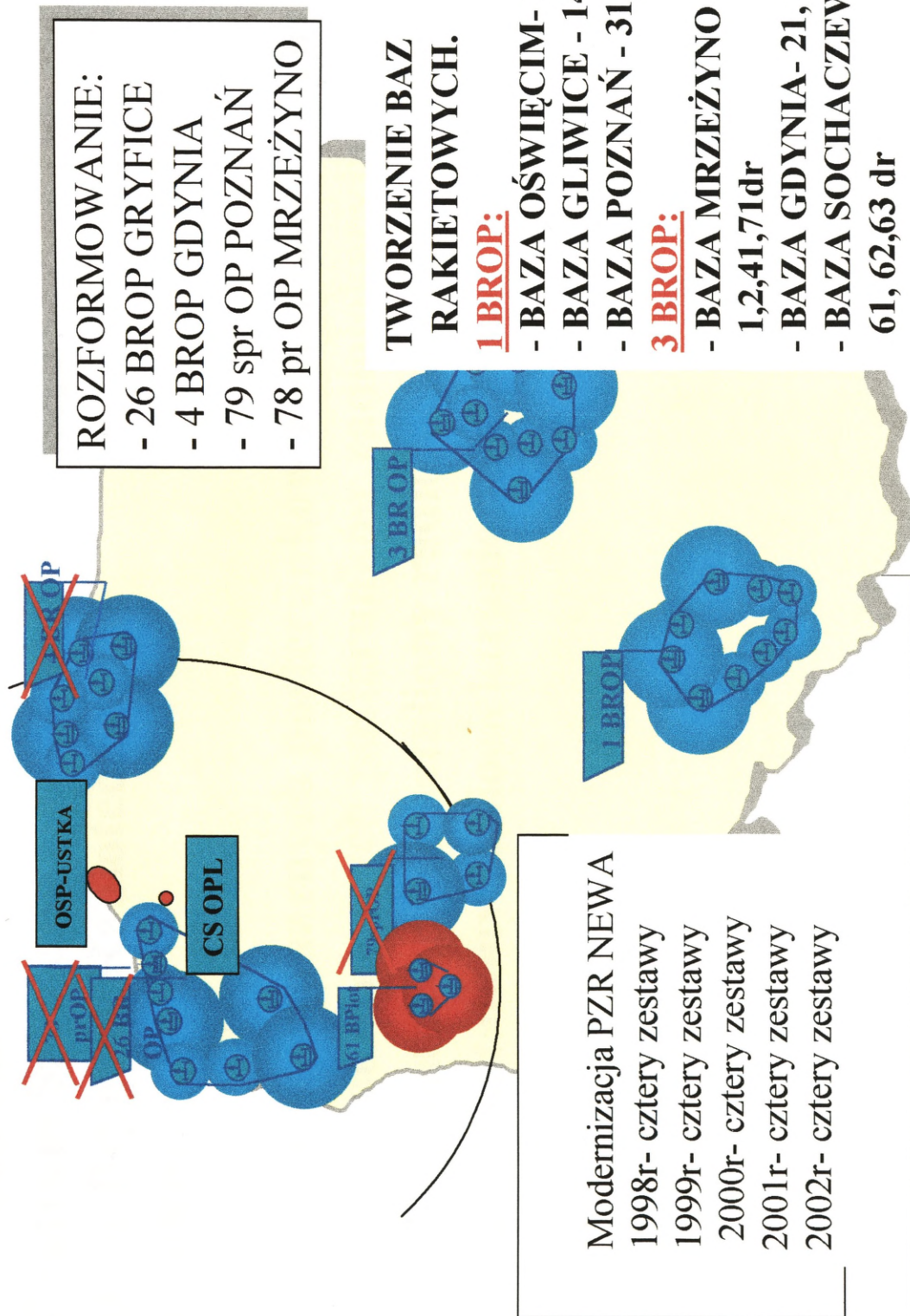
O W MIARĘ RÓWNOMIERNYM SKŁADZIE
BOJOWYM ORAZ ZAJMUJĄCYCH TERYTORIALNIE
PROPORCJONALNE OBSZARY, ODPOWIADAJĄCE
GRANICOM STREF OBRONY POWIETRZNEJ NATO NA
ZACHODZIE I GRANICOM PAŃSTWOWYM UKRAINY I
BIAŁORUSI NA WSCHODZIE.

STRUKTURA ORGANIZACYJNA WŁOP 1.01.2012 R.

Załącznik nr 4

RESTRUKTURYZACJA WOPL WLOP 1998 - 2002

Załącznik nr 5

Wojska Radiotechniczne

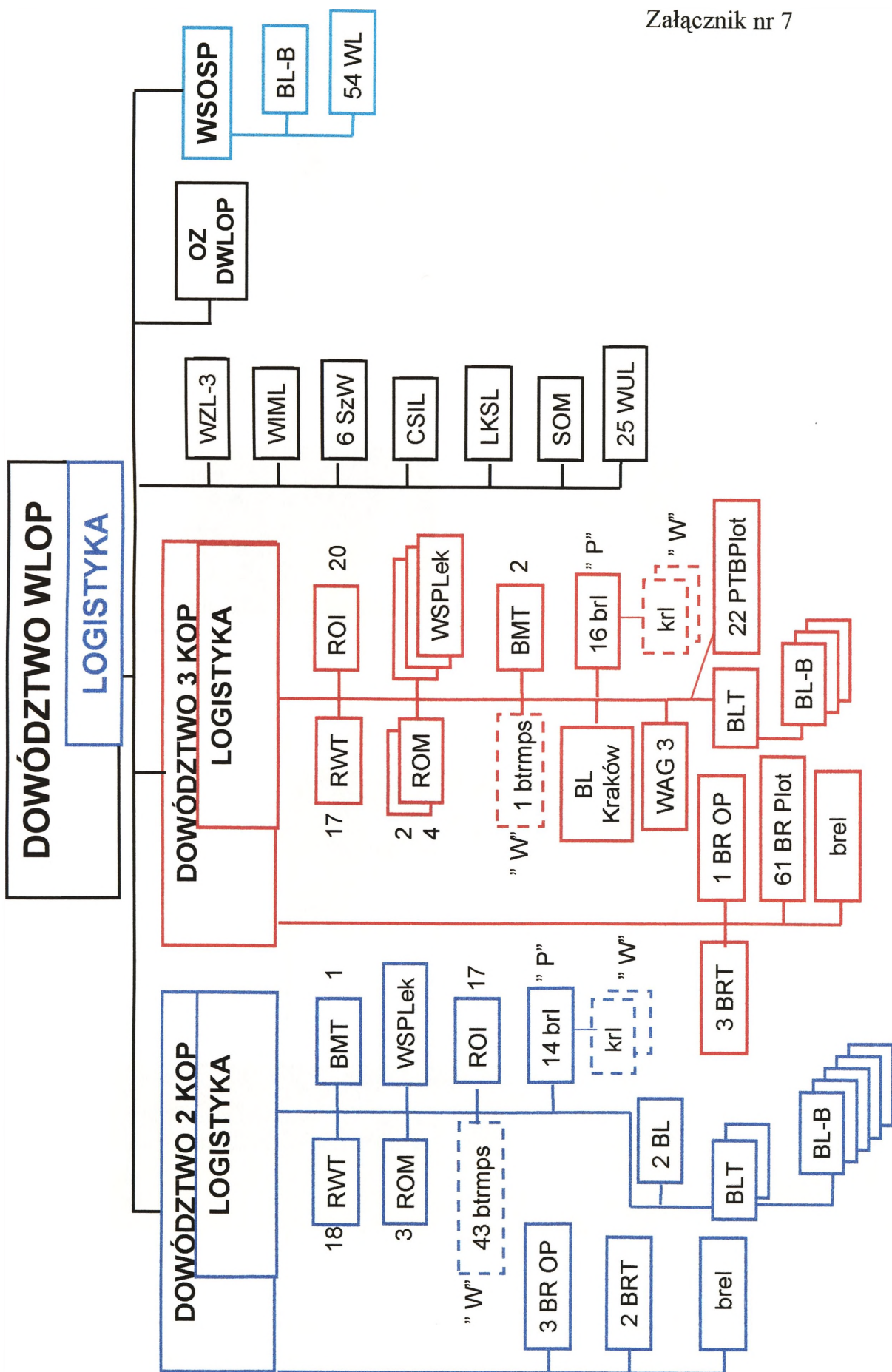
Struktura docelowa/stan na 2012 r./

Ośrodek Radioelektroniczny
Centrum Szkolenia Radioelektronicznego
Dwie Brygady Radiotechniczne

Ogółem:

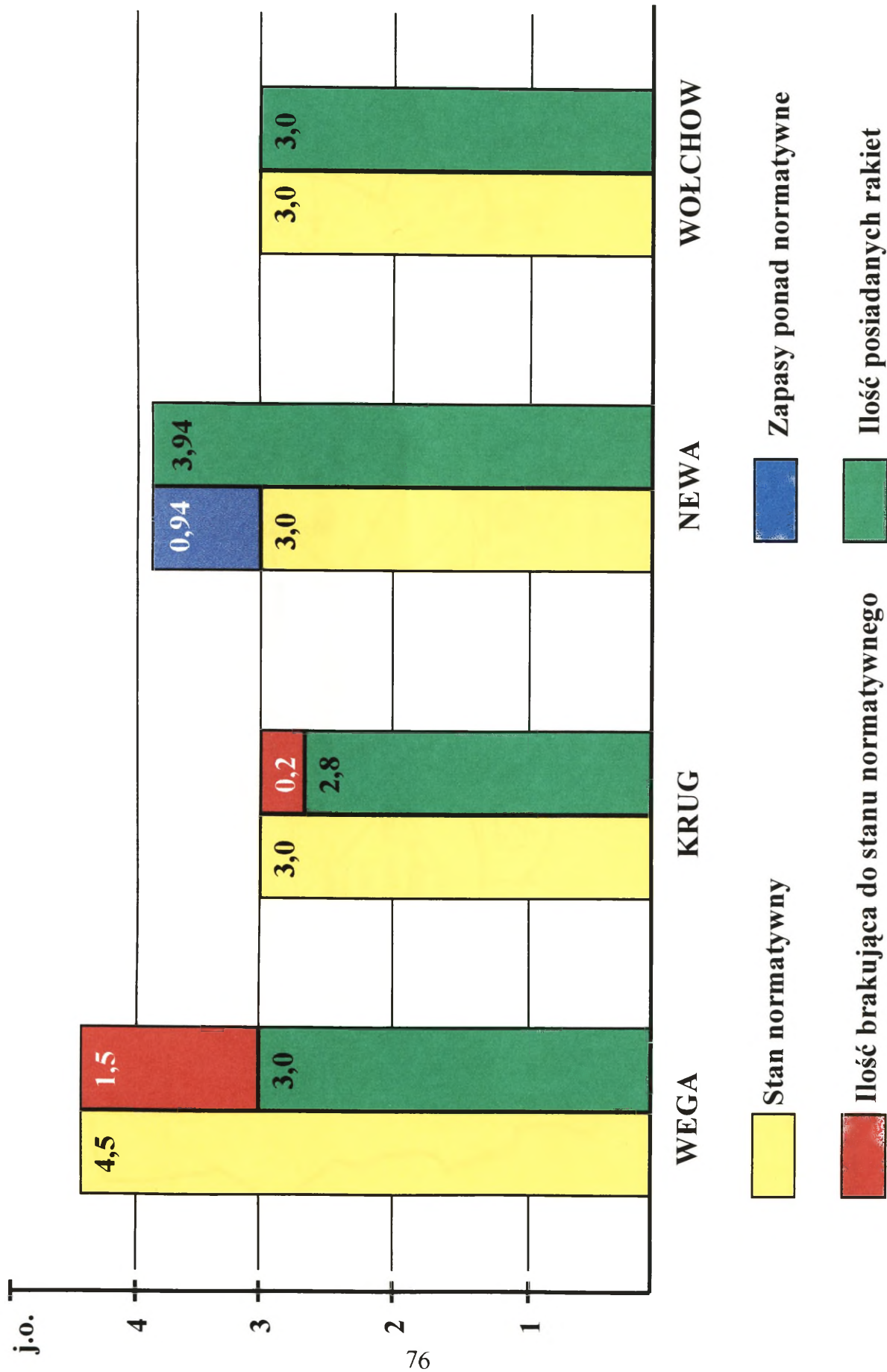
- **4 x ODN;**
- **34 x stacjonarnych posterunków radiolokacyjnych;**
- **16 x odwodowych posterunków radiolokacyjnych.**
- **4 x manewrowe bataliony radiotechniczne;**
- **2 x bataliony radioelektroniczne;**

DOCELOWY MODEL STRUKTURY ORGANIZACYJNEJ SIL POWIETRZNYCH

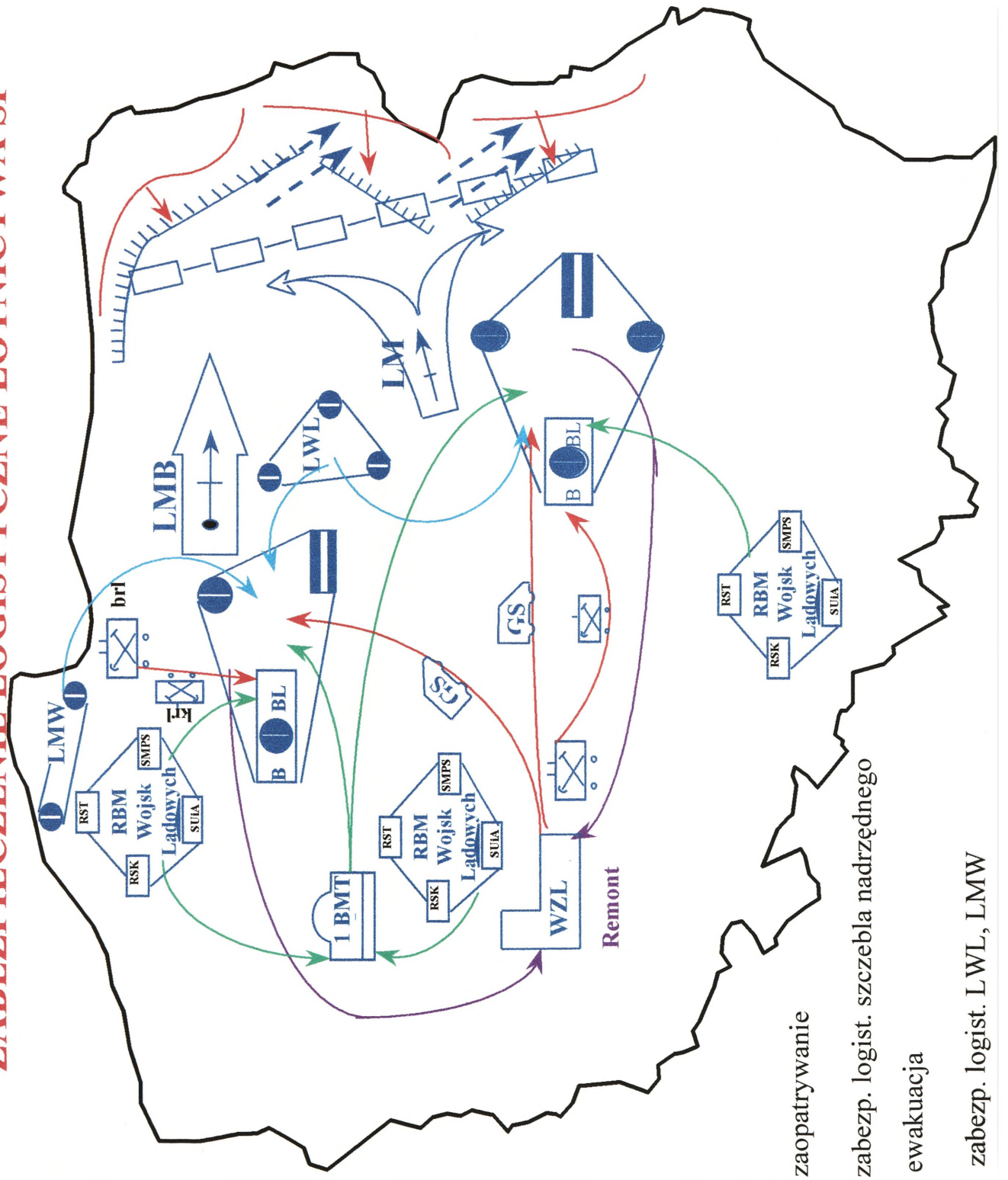

Załącznik nr 7

MOŻLIWOŚCI ZABEZPIECZENIA DZIAŁAŃ BOJOWYCH W RAKIETY Z-P

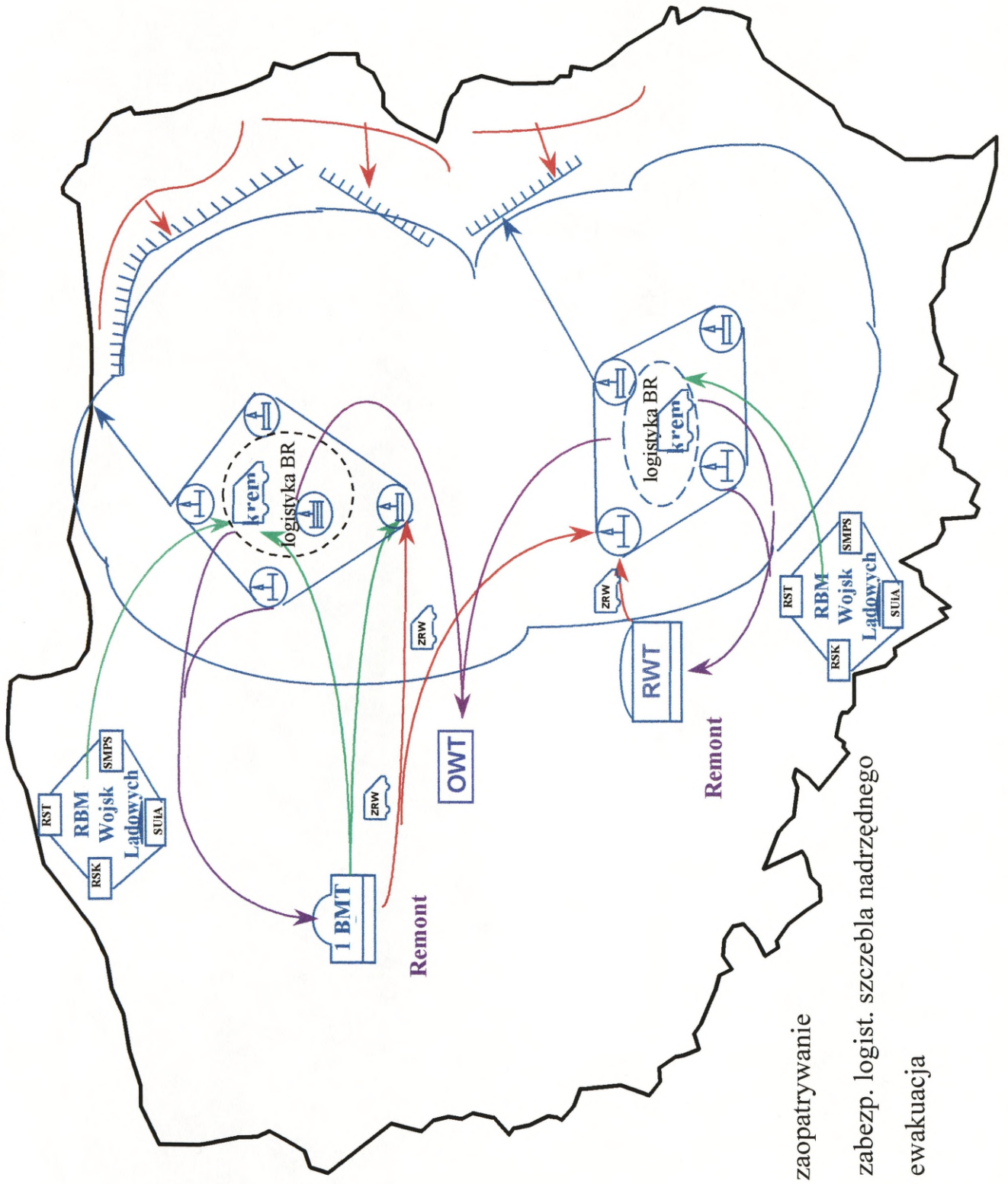

ZABEZPIECZENIE LOGISTYCZNE LOTNICTWA SP

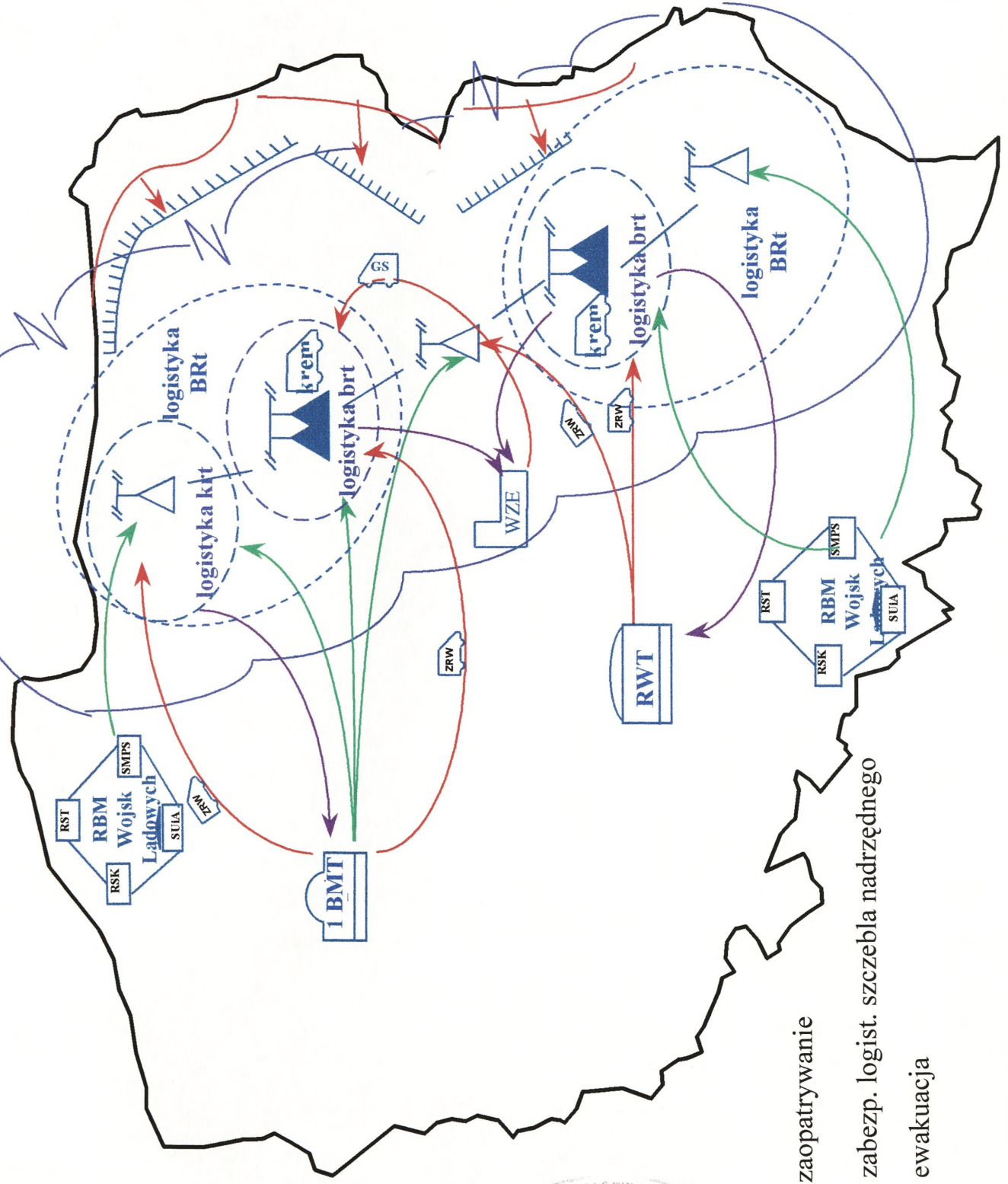

- zaopatrywanie
- zabezp. logist. szczebla nadrzędnego
- ewakuacja
- zabezp. logist. LWL, LMW

ZABEZPIECZENIE LOGISTYCZNE WOPL SP

ZABEZPIECZENIE LOGISTYCZNE WRT

- ↑ zaopatrywanie
- ↑ zabezp. logist. szczebla nadrzędnego
- ↑ ewakuacja

